

Tabor

1997

EL FORTIN

7-8

TABOR je glasilo Združenih slovenskih protikomunistov
TABOR je last in vestnik Tabora SPB. — Mnenja Tabora SPB
predstavljajo članki, ki so podpisani od Glavnega odbora.

Izdaja ga konzorcij. Predsednik: inž. Anton Matičič
Urejuje in odgovarja uredniški odbor glasila: za lastništvo
lic. Ivan Korošec, upravnik Božo Šušteršič.

TABOR is the voice of the Confederation of the United Slovene
Anticommunists.

TABOR es el órgano de la Confederación de los
Anticomunistas Eslovenos Unidos.

Director: Ing. Antonio Matičič,
Ramón L. Falcón 4158, Buenos Aires, Argentina.
Propietario: lic. Ivan Korošec

Composición, diagramación, armado e impresión:
Talleres Gráficos VILKO S. R. L., Estados Unidos 425
(1101) Buenos Aires, Argentina, Tel. 362-7215 - Fax: 307-1044

Registro Nacional de la Propiedad Intelectual N° 321.385

NAROČNINA: Za vse države 20 USA dolarjev.

Naročila, reklamacije, nakazila, pošiljajte na naslov:
Bogoslav Sustersic, Gral. Vacca 988 (1686) Hurlingham
Pcia. Buenos Aires, Argentina.

Dopise, članke in ostalo pošto pošiljajte na naslov:
Ivan Korošec, A. Lanz (C. 24) 4391, 1884 Berazategui,
Pcia. Buenos Aires, Argentina.

**KO „TABOR“ PREBERETE,
POŠLJITE GA V DOMOVINO!**

**Svobodni sveta
združite se!
Za Boga,
Narod, Domovino!**

Julio-Agosto 1997 • Buenos Aires • Julij-Avgust 1997

Ne pozabite nas nikdar!

V teh mesecih je čas, ko se naše misli še posebej mudé pri tisočih mučencih v znanih in neznanih grobovih širom slovenske zemlje. Spominjamo se prvih tisočev mučencev, ki so morali dati svoja življenja v začetku revolucije, ker so bili zvesti in pogumni sinovi in hčere slovenskega naroda.

Bili so mesto na gori, zato so morali umreti. Spominjamo se vseh vaških stražarjev, četnikov in domobrancev ter vseh, ki so padli pod krogli narodnih sovražnikov. Ti so bili cvet slovenskega naroda, naši junaki. Še so nam v spominu njihove udarne čete, ki so s čistimi tribarvnici korakali, pojoč naše narodne pesmi, po ulicah naših mest in vasi. V eni izmed njih je tudi klic: **Ne pozabite nas nikdar!**

Ta klic je sporočilo nam, ki smo preživeli. Je opomin: ne prenehajte borbe za svobodo domovine! Je sporočilo: ne klonite, dokler gruda ni oteta! "Desettisočev mučenec nas iz znanih in neznanih grobov roti: Stojte pogumno in zvesti idealom, za katere smo se borili in umirali. **Ne pozabite nas nikdar!**

Ostanite pokončni in zavedni Slovenci in praktični kristjani. Kjerkoli živite: ne pozabite na svoje poslanstvo: ostanite plemeniti pričevalci resnice. Samo osveščene osebnosti, ki ne iščejo osebne koristi, lahko pomagajo pri obnovi Slovenije. Ne predajte se vplivom življenjskega materializma in potrošniške družbe, ki doma in v tujini razjeda naše duhovno zdravje.

Združite vse sile za Boga, narod in domovino. Če kdaj, je danes nujno, da se zanimate za politične probleme in se s pomočjo strank, ki se trudijo za pravno in moralno demokratično Slovenijo, prizadevate za popravo krivic, obsodbo zločinov ter moralno obnovo naroda.

Če kdaj, potem je danes usodni čas, ko potrebujemo moč in žená, poguma in zvestobe, srcá in dejanj. Potrebujemo pokončne Slovenke in Slovence, ki bodo prisluhili mučencem, ki nam kličejo iz grobov:

Ne pozabite nas nikdar!

Ob materinskem dnevu

Ob drevesu solza - hiti misel nazaj

CLEVELAND, O. - Jutranji mrak, zagonetni čas pred prebujanjem svetlobe in vsega živega. Človek ob tem nemirno pričakuje. Zgodilo se bo nekaj velikega - rodilo se bo novo življenje... Neslišno prislušujemo pred sinjimi vrati svetlobe, vse je pred nami. Jutranja zarja, ki nas hoče popeljati iz pozabljenja v zavest.

Hodil sem po Vetrinjskem polju. Vse je bilo tiho, le tu pa tam je iz rosne trave skočil zajček. Bližal sem se potoku in cerkvi, ki je bila na robu taborišča - taborišča ljudi, ki so zapustili domove svojega rojstnega kraja in odšli v negotovost. Dom pod milim nebom.

Ko tako hodim, zaslišim jok ob potoku. Ob drevesu je stala žena v dolgem krilu z glavo naslonjeno na drevo. Njeni dolgi lasje, spleteni v kito, so se premikali ob lahnem vetru po hrbtu. Zaslišala me je, se obrnila - opazil sem objokani obraz in solze v očeh. Nekaj trenutkov je bila čisto tiho. S solzami v očeh mi je pričela govoriti:

Pred dnevi so privozili angleški tovornjaki in odpeljali mojega edinega sina. Zvedela sem, končal je svoje mlado življenje v Teharjih. Tu sva prišla z očetom in sva nastanjena pod milim nebom. Vse najino premoženje je na cizi, ki sva jo vlekla od doma do tu. Ležišče imava pod njo. Videla sva svobodo, ki prihaja. Iz Polhogrskih hribov so prišli in naju osvobodili - vzeli so nam kravico in prašička. Na dvorišču lesene hišice, pokrite s slamo, so na steno zapisali: „Smrt fašizmu - svoboda narodu!“

Tedaj sva razumela, kaka svoboda prihaja. Vse najine misli in upi so bili na najinem sinu. Sedaj je še to splahnelo - ostala sva sama. Kako sem ga vzgajala v ljubezni in poštenju! Še sedaj se spominjam, kako je shodil. Vedno se me je držal za roko, ko sva šla po dvorišču v mali hlev, kjer sta bila krava in prašiček. Držal me je za roko, ko sem molzla. Nekega dne meseca maja se mi je izmuznil iz roke, ko sem končala z molzenjem in sam odhitel par desetih korakov naprej. Obstal je in nasmehnil, nekoliko je počakal, nato pa je prihitel do mene. Sklonila sem se, objel me je in poljubil ter izustil: mama, mamica! Kako veselje sem začutila v notranjosti od otroka, ki sem mu dala življenje.

Ostrmel sem med tem pripovedovanjem. Sam sem se zamislil. Odšel sem tudi od doma. Niti nisem pomislil, kaka bolečina je bila v notranjosti moje mame. Spominjam se je vsaki dan, še posebno ta mesec. Natrgal bom na polju cvetlice in jih položil pred Tvojo sliko in vezenino, ki so jo napravile Tvoje roke. Vse je minljivo - ljubezen matere je večna...

Tabor DSPB - S.V.

Svečka na grob

Namesto sveče na tisoče slovenskih grobov doma - nasilja partizanov, objavljamo nekaj verzov Franceta Balantiča, katerega pesmi segajo v sam vrh slovenske poezije.

Žvenket črepinj

To bujno pesem Tebi le igram,
srce le zate v ustni kri poganja,
ne vrzi proč me kakor cvet kostanja,
med bilke rok srce kot plod Ti dam.

Pšenica nenasitnim si rokam,
rad jedel bi od tega darovanja,
a že na naklu smrti srp pozvanja,
že v žoltem snopju groze plapolam.

Tema, ki izhaja, že oči mi mreni,
o da bila mi šotor bi odprt,
tu shranil bi svoj tovor dragoceni.

Pogosti me kot s solzo žlahtnih trt,
presuha glina poka pod plameni,
svirel lončena sem, od Tebe strt.

Magistrale

Svetlobi bolečin sem darovan,
viharji rož mi trgajo nosnice,
prižgal sem rok pohlepni
voščence,
med gorsko travo bor sem bil vsejan.

Nič več ne bo poljub moj zapeljan,
po vseh nočeh še trezne so zenice,
ponudi sol domače mi solnice,
glej, Gospodar, Tvoj zvesti sem
dvorjan!

Vem, da si padlim zvezdam
milostljiv,
pri Tebi sem s krvavimi stopali,
v daljavi rodni ognji se kadé.

Cvet dragih ustnic me je pogostil,
na mladih vekah solze se medé -
zdaj bodo moji spevi počivali!

Zadnje sonce

Dočakal zadnji sem naliv svetlobe,
poslednjo mlačev zrelih sončnih
snopov,
razmršeni lasje odmrlih šopov
leže v skednju luči brez vse tesnobe.

Mlakuže senc so vedno ožje, ožje,
vse tiše žalost v svetlem srcu plivka,
kaj bi z bridkostjo ob slovesu bilka,
zdaj pridi, Smrt, odvrget sem orožje!

Torzo kričanja

Pred tabo vse peruti obledé,
kot da bi dolgo bežale v dežju,
vse roke pred teboj se spremené,
moje kot žalostne vrbe so tu.

Že tvoja sapa v ozke žile gre,
konec je zrelosti ajde, medu,
pogledi mrzli mi povsod sledé,
daj mi že enkrat poljubeč miru!

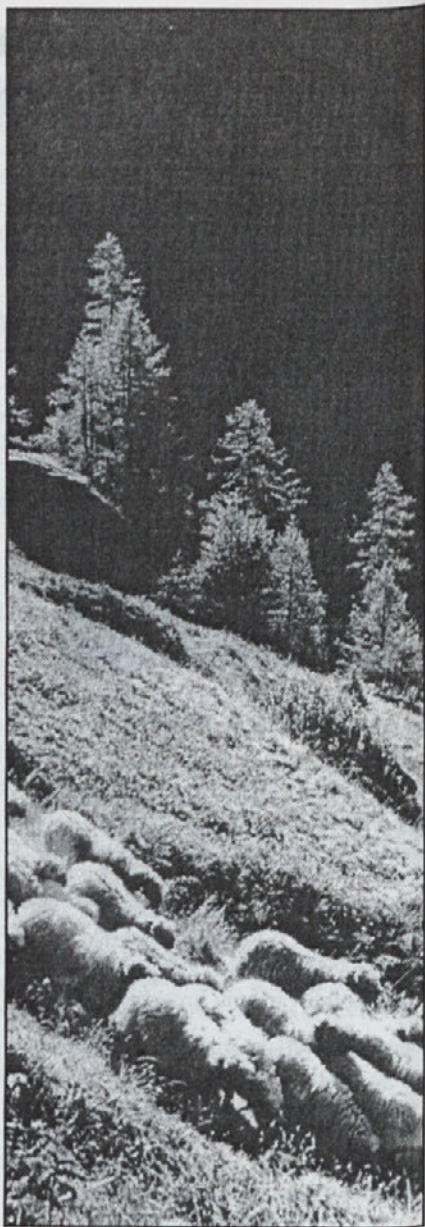
To Jutro

To jutro je polno samotnih trav
in jaz pastir sem v gori zapuščen,
kako je po bregovih mah zelen,
v laseh imam razkošje cvetnih
glav.

Vsi prsti trepetajo po piščali,
glasovi tihi božajo rokó,
tako rad segel bi v globoko dno,
kjer brez glasu so bratje obležali.

V slovo zaklal sem svojo ovco
belo,
razlil sem kri čez čelo jim veselo,
da videli bi mojo bol v temi...

Spomini... Ni več bratov ne krvi
in kakor v mirno žalostnih
obredih,
bom vedno tožil v jutru v zvokih
bledih.

Neusahljiva ljubezen...

CLEVELAND, O.- Dolgo je tega, odkar sva se poslovila. Ko si bil v Vetrinju, si me večkrat obiskal. Tam so bili tudi moji starši. Tvoja četa je morala večkrat vežbati in ste korakali mimo, kjer je bilo nešteto beguncev na prostranem polju. Koncem meseca maja si prišel in mi povedal, da naslednji dan Tvoja četa odide v Italijo. Že zgodaj zjutraj sem stala ob cesti in gledala, kdaj bodo pridrveli angleški tovornjaki, da vas odpeljejo. Prišel je čas. Hitro ste poskakali na tovornjake - toliko si še imel časa, da si me še enkrat objel, poljubil in izustil: saj se kmalu vidimo v Italiji. Tovornjaki so se začeli premikati, zamahnil si z roko in mi podal poljub v pozdrav.

Cesta se je izpraznila in ni bilo več slišati ropotanja motorjev. Odšla sem žalostna k vozu, kjer je bilo ležišče mojih staršev.

Čestokrat se spomnim dneva, ko sva se prvič seznanila in govorila. Ob nedeljah sem stala pred oknom in gledala, kdaj se boš v spremstvu drugih približal. Stopila sem iz hiše, ti pa si pristopil in tako sva šla skupaj v cerkev sv. Antona na Brezovico.

Od početka so ljudje malo z začudenjem gledali, potem se je vest razširila po Lukovici. Včasih si me spremljal do hiše, saj moji starši so vedeli, povedala sem jim. Najbolj mi je ostala v spominu tista velikonočna nedelja, ko si se ustavil na križišču ceste, kjer je postavljeno znamenje sv. Florijana. Takrat si me prvič poljubil - opazila sem v Tvojih modrih očeh ljubezen in izkrenost. Tisto noč nisem mogla zaspati, tako sem bila vesela.

Prišla je v naše kraje vojna vihra, zasedla nas je fašistična vojska. Sprva je še šlo, toda pozneje so se začeli v gozdu Križanskega zbirati ljudje, kateri so govorili, da se borijo proti okupatorju. Borili pa so se za oblast in tujo demagogijo. Ljudje niso bili varni življenja, zato so se združili v vaše straže, pozneje v domobranstvo.

Spominjam se dobro, kako so napadali Loško šolo; niso je mogli zavzeti, v jutru so se umaknili in odšli v Polhograjske hribe.

Vojna se je bližala koncu, ljudje so se že veselili, da bo zopet zavladal mir na podeželju. Toda za naš narod se je Kalvarija šele pričela - odhod iz rojstnega kraja. Na Vetrinjskem polju se je ustavila procesija ljudi, ki so zapustili dom. Tu se je začela Golgota. Angleške zasedbene vojaške sile so raznesle vest, da se umaknejo domobranci v Italijo. Po nekaj dneh se je zvedelo, kam so jih odpeljali in kaj se je zgodilo v Kočevskem Rogu, Teharjah in drugih krajih Slovenije. Narod slovenski je zajokal, kajti izgubil je sinove, ki so se borili za „Boga, Naroda, Domovino“.

Sedaj sem tu. Starši so mi že pomrli. Ostala sem sama. Vedno mislim na Te. Na nočni omarici imam Tvojo sliko in se v mislih pogovarjam s Teboj. Hodim v cerkev sv. Vida in se vedno ustavim pred kapelico na desni strani cerkve - tam na steni je pozorno nakazano, kaj se je zgodilo po končani vojni.

Tu je vsako leto na Slovenski pristavi pri Spominski kapelici spominska svečanost za naše fante in žrtve vojne. Tu prisostvujem, misli pa mi gredo tja nazaj na preteklost, na veselje mladih fantov, ki so se s pesmijo poslavljali. Niso se vrnil, izdani so bili.

Tabor pripravlja srečanje, da se udeležimo, da organizacija pridobi nekaj podpore in da se lahko vklešejo imena na farnih ploščah, imena tistih pač, ki nimajo svojcev. Tako vsako leto pridem s prijateljico na ta večer. Opazim tam obraze iz taborišča Spittal. Ob mizi, kjer sedim, se mi zdi, da si Ti poleg, saj me misli vedno spominjajo na Te. Sedaj sem že v letih in ni daleč od snidenja, takrat bom vedno ob Tebi in bo samo šepetanje o ljubezni...

Tabor DSPB - S.V.

**Odšli so in niso
se vrnil...**

Cleveland - Orlov vrh - 1997

Kako hitro je leto minilo, pa smo se spet zbrali na Orlovem vrhu. Prišli smo, da se poklonimo spomenu naših dragih pobitih junakov domobrancev z njihovim poveljnikom, generalom Rupnikom. Za mnoge od nas je pot na Orlov vrh dolga, pa vendar, ko stopamo po poti, okrašeni z zastavami proti slovoloku in kapelici, človeka prevzame misel, da smo na svetem kraju. Spomin nas ponese daleč domov, tja v Teharje in Rog pa Brezarjevo brezno in vse kraje, kjer leže naši mučenci.

Že v soboto zvečer smo se zbrali pri okrašeni podobi Marije Pomagaj in prižgali lučke. G. predsednik Milan Zajec je pozdravil navzoče, nakar smo zmolili rožni venec za pokojne. Nato smo zapeli „Oče, mati...“. Spregovoril je g. Blaž Potočnik, predsednik Torontskega Tabora. Lepo je razvil svoje misli - da je naše geslo še vedno Bog, narod in domovina! Pod tem geslom so se domobranci borili proti krutemu komunizmu, ki je na žalost še vedno na oblasti doma, čeprav pod krinko demokracije. Svaril nas je, naj bomo trdni v svojih načelih, ker je med nami veliko „apostolov“, ki nas hočejo zapeljati in nam prodati svoje ideje, ki so se jih nabrali pod komunistično vlado. „Bodimo trdni do konca in držimo se svojih načel“, je poudaril govornik.

Po govoru smo zapeli „Marija skoz' življenje...“, nakar smo hiteli k kresu, ki je bil letos čudovito lep in velik. Ob nemirnih plamenih smo kramljali s svojimi znanci dolgo v večer predno smo odšli k počitku, da se spet vrnemo v nedeljo.

Nedelja je bil čudovit dan; res prva lepa nedelja v letošnji čudni in mrzli pomladi. Kapelica je bila vsa v cvetju, ljudje so prihajali z avtomobili, čeprav letos ni bilo povorke iz mesta. Udeležencev je bilo veliko, precej več kot lani. Videli smo tudi veliko mladih, kar je zelo razveseljivo. Narodne noše, borci s prapori in številnimi zastavami so prikorakali proti kapelici, na čelu fantje in moške z vencem, ki so ga položili pred sliko generala Rupnika ob Beli steni. Tam stoji tudi bronasti kip domobranca v naravni veliosti. Domobranske koračnice so donele preko Orlovega vrha in povzdigovalle svečanost trenutka.

Med narodnimi nošami je bilo več mamic z malimi otroki, tudi oblečenimi v nošah: tri male punčke in en fantiček, noben strejši od 4. let. Res prisrčen pogled!

Trobrentač je zasviral „mirno“. Zdonela je ameriška himna in nato slovenska. Bilo je v resnici veličastno. Gospod Milan je pozdravil goste - iz Canade, Milwaukeeja, Waukegana, iz Colorada in Slovenije ter seveda iz Clevelanda. V kratkem govoru je obrazložil, da je „Orlov vrh postavljen v spomin tistim 148 grobovom domobrancev na Ljubljanskem gradu, ki so bili razkopani in oskrunjeni“. Nato je povedal, da je „letosnja proslava posvečena vsem žrtvam komunističnega nasilja od leta 1941. naprej pa prav do zadnjih let. Zaradi tega je nastopila Nacionalna ilegala, potem Vaške straže in nato Domobranstvo, ki se je borilo proti komunističnemu nasilju in dajalo ljudem zaščito. Domobranski bataljoni so bili prevarani in po izdajstvu poslani v roke komunističnim rabljem in z generalom Rupnikom vred zverinsko pomorjeni. Pri sveti maši se bomo spomnili tudi škofa Gregorja in vseh tisočev žrtev komunistične revolucije, ki so dali življenje za Boga, narod in domovino!“.

Sledila je sv. maša, ki jo je darioval čast. g. župnik Franci Kosem. V pridigi se je tudi on spomnil vseh pokojnih domobrancev in drugih žrtev, posebno pa vseh očertov, živih in mrtvih, saj tó nedeljo smo praznovali „očetovski dan“. Lepo nas je spomnil kaj oče pomeni otrokom in kaj naš

Karel Rakovec

EGO SUM VERITAS

Če slepcu luč v spuščene veke bije,
neznansko odljudni samotar odžene,
roke zavrne, z dari obložene,
in znova se v gube teme zarije.

V obseg zaprti glinastih lobanj
ohole umišljamo filozofije.
Kaj je resnica? Duh nam je bolan,
zamotan v mreže lastne goljufije.

Sklonili bele glave so duhovni
in dal si luč jim, Deček dvanastletni:
še mojih se oči dotakni s slino!

Če pa se brani vrč vodo zajeti,
udari vanj, zmaliči uporno glino
in skrušeno črepinjo Ti napolni.

nebeški oče pomeni
nam vsem.

Mašo je spremljalo ljudsko petje, kar nas je še bolj združilo pri sveti daritvi. Petje sta vodila znana pevca in dirigenta: Blaž Potočnik iz Toronta in Mari Kolman iz Waukegana. Zaključili smo s himno „Oče, mati...“.

Po kosilu smo se srečali s številnimi znanci. Razpoloženje je bilo res prisrčno, saj smo doživeli lep spominski dan.

Taborjan

Govor predsednika Zveze Tabor, Milana Zajca

na Spominski proslavi na Orlovem vrhu, Cleveland - Ohio,
15. junija 1997

Pozdravljam goste iz Canade, Milwaukee, Waukegana, Evrope in drugih držav severne in južne Amerike, ravno tako iz Clevelanda in okolice, ki prihajate na domobransko proslavo na Orlov vrh, kot na romanje k grobovom slovenskih mučencev. Na Orlovem vrhu v Ljubljani, so partizani leta 1945 oskrunili in poravnali 148 grobov, da bi zabrisali pokopališče slovenskih domobranskih junakov, ki so bili častno pokopani v slovensko blagoslovljeno zemljo, ki jih je sprejela, katero so branili pred brezbožnim komunizmom.

Hvala lepa vsem, ki ste pomagali okrasiti Orlov vrh, za današnjo spominsko proslavo in vsem, ki ste sinoči sodelovali pri spominskem sporedu tukaj pri kapelici na Orlovem vrhu.

Posebna hvala in pozdrav častitemu g. župniku Franciju Kosmu, ki bo opravil daritev sv. maše v kapelici Marije Pomagaj, ki je postavljena v spomin zahvale vsem slovenskim protikomunističnim žrtvam, pomorjenim pod noži in streli Titovih slovenskih partizanov v letu 1945.

Letošnja spominska proslava nas ponovno približa vsem slovenskim protikomunističnim žrtvam, ki so dali svoja življenja na oltar domovine, za BOGA, NAROD in DOMOVINO.

Prve protikomunistične žrtve so začele padati po ljubljanskih ulicah že jeseni leta 1941, kar se je vse pogostejše stopnjevalo, posebno v letu 1942 na podežlju, izrazito po Dolenjskem in Notranjskem. Partizanski zločini so dosegli tisoč umorov, ko se je organizirala Nacionalna ilegala in potem Vaške straže, kar je bilo trpečim Slovincem vsaj malo zaščite. Po Italijanski kapitulaciji (1943), je bilo ustanovljeno Slovensko domobranstvo, pod poveljstvom ustanovitelja, sposobnega slovenskega divizijskega generala Leona Rupnika z geslom BOG, NAROD, DOMOVINA. To so bile smernice slovenskemu domobranstvu. Pod tem geslom so zmagoslavno korakali v borbe proti slovenskim partizanom, in čistili domovino komunistične zalege.

V maju 1945 so bili domobranski bataljoni prevarani po tedanjih slovenskih politikih in po Angležih nasilno vrnjeni slovenskim partizanom v mučeniško smrt, kot tudi general Rupnik v letu 1946.

Pri sv. maši se jih bomo spomnili, kot tudi škofa Gregorija Rožmana, našega duhovnega vodjo.

SLAVA MUČENCEM!

Milwaukee - Spominski dan

Spominski dan je v Ameriki velik državni praznik, za nas pa je ta dan, dan težkega spomina. Dan, ko se v molitvi še prav posebno spominjamo vseh tistih tisočev naših dragih, ki leže nesmrtno spanje v Rogu in po vseh jamah in gozdovih po Sloveniji. Dali so življenje za Boga in domovino.

Čeprav je bilo hladno smo se zbrali v večjem številu kot lani v gorki dvorani. Oltar je bil čudovito okrašen za sveto daritev. Gospod dr. Gole, naš duhovni vodja je predstavil diakona, g. Gregorija Goršiča, ki je bil naslednjo soboto posvečen, prvi slovenski novomašnik tu v Ameriki. Med mašo je pel Triglavski zbor, spremljan s čikaškim zborom. Gospod Gregor, kakor ga vsi poznamo, je zapel Gospod usmili se in je pel cel evangelij, kar nam je dalo korajžo, da smo še bolj vneto prepevali. Dr. Gole nam je, kakor samo on zna, obrazložil pomen spominskega dneva in se spomnil vseh naših pokojnih, posebno pa naših dragih, ki so padli za domovino. Sledile so prošnje za naše pobite mučence, prošnje za svetega očeta, za škofa Gregorija, za vse naše rajne in posebno za našo domovino, da se ohrani slovenska beseda in kultura.

Po sv. maši je bila lepa in občutena komemoracija. Pevci so zapeli „Vigred se povrne“, nakar je spregovoril Franjo Mejač, ki je ves govor posvetil domobranskim materam: kaj vse so pretrpele med vojno, ko so se njihovi sinovi borili proti komunizmu, in še več ob koncu vojne, ko so izvedele za usodo svojih pobitih otrok. Povedal je tudi zgodbo o materi, ki je našla kosti svojega umorjenega sina v gozdu, jih skrivaj prinesla domov in shranila, kakor svetinje. Ko je umrla stara mama, so sinove kosti položili k njej v krsto, da so bile pokopane v posvečeni zemlji.

Sledila je pesem „Mati piše pismo belo“ - in je to pismo ptiček nesel v Kočevski rog, kjer je ležal njen umorjeni sin. Kot smo slišali, ja ta pesem močno ganila navzoče.

Je že 52 let... Dolga leta zamolčevanja, zaničevanja... Ne samo mrtvih, tudi nas živih. Vendar nasilje se podira in resnica vstaja iz grobov, lučke gore okrog kraških jam - od Triglava do Kolpe, od Trsta do Šentilja. „Mrtva srca govorijo, ne pozabite nas nikdar“ poje pesem, ki jo je zapel zbor.

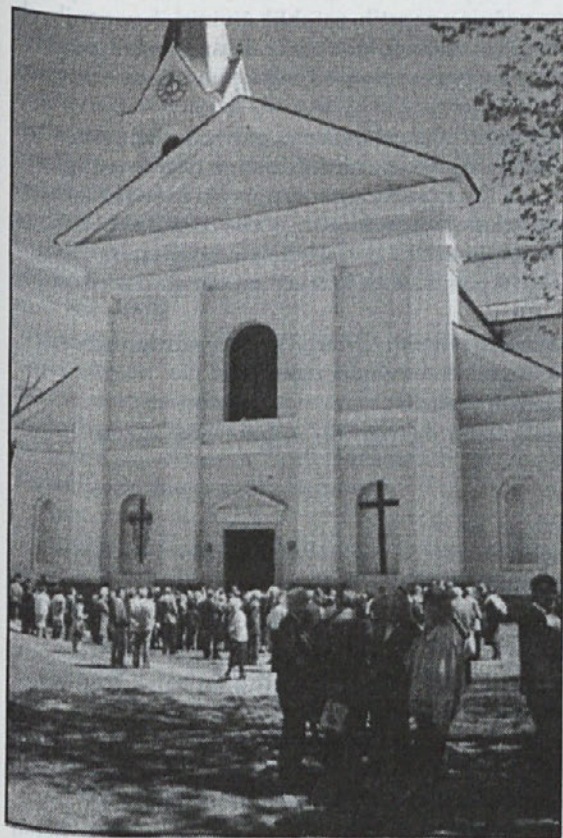
Mala Lidija je recitirala pripoved otroka, ki je gledal skozi okno, ko so mu ponoči odpeljali očeta, ki se ni vrnil nikoli več.

Smrt desetisočev pomorjenih je rana na narodnem telesu, ki se ne zaceli. Z ljubeznijo se jih spominjamo. Tiho je sledila recitacija „Oče,

mati...", ki jo je zbor lahno spremljal in je končno z vsemi navzočimi prešla v močno pesem „Zemlja rodna moja je tako...". Ta del komemoracije je bil povzet po besedilu Zorka Simčiča. Petje je dovršeno vodila ga. Mari Kolmanova, vdova po pok. domobranskemu stotniku in predsedniku Zveze Ludviku Kolmanu.

S tem je bila proslava zaključena. Ne da se povedati kakšno svečano občutje je vladalo v dvorani ves čas med sv. mašo in med svečanstvo - vse nas je prevzelo. Počutili smo se duhovno obogateli in zadovoljni v svojih srcih. Obiskali smo tudi „Domobranski grob", kotichek, ki je prihranjen in oskrbovan v njihov spomin. Zdaj je že posajen s svežim cvetjem. Tam je g. Gregor pomolil za njihov mir in pokoj in prižgal svečke.

Taborjan

**Vetrinjska cerkev
— obisk žalostnega
spomina**

Odprl se je pekel...

Govor na domobranski proslavi v Slovenski vasi 8. maja, 1997

Bilo je danes, da prav danes pred 52. leti.

Sedeli smo razbiti, sestradani, žejni do smrti, na pol goli v teharskem ograjencu, z ostrim gramozom posuti.

Ko pravim „do smrti žejni“, naj povem, da je bila žeja nekaj tako navzdržnega, da bi dali življenje za prgišče umazane vode v obcestnem jarku, toda tudi te vode za nas ni bilo.

Po vsem groznem razočaranju nad vsemi, ob silni duševni stiski, poviti v junijsko vročino 12 urne vožnje v zaprtih, zatohlih živinjskih vagonih, ob udarci s koli, puškinimi kopiti in opašachi, ki so odpirali rane, najbolj po glavi in obrazu in končno tista dolga, prašna cesta od celjske postaje do taborišča muk in smrti.

Ko je vročina dneva nekoliko pojenjala, sta dva partizana prinesla mizo do vhoda v ograjenec. Za njima je prišel partizan z zlatimi našivi na angleški bluzi, s šopom papirjev v eni in s korobačem v drugi roki in se razkoračen ustavil za mizo. Zsrepim pogledom je premeril tisoče sedečih, kot bi nekoga iskal. Popravil je revolver za pasom in zavpil z hripavim glasom: „Kogar bom poklical, da se mi hitro javi, vstane in steče na drugo dvorišče, ste razumeli!“

Spogledali smo se, kaj naj to pomeni. „Morda gremo v drugo taborišče, v delavske enote? Hvala Bogu, da se rešimo tega pekla“.

Tako blažilna je bila ta samotolažba.

Potem je komisar, (tako smo uganili, po njegovi objestnosti) uredil papirje in začel klicati:

„Židan Franc!“ - „Ja!“

„Škrjanc Ciril!“ - „Ja!“

„Plohelj Milan!“ - „Ja“

„Bricelj Miha!“ - Nihče se ni javil.

„Bricelj Mihaaa!“ se je jezno zadrhl komisar. Nič -

Ko so pred dnevi nas prignali v vrste pred okna barak na zaslišanje, me je partizan vprašal: „Ime in priimek?“ Povedal sem mu, da sem Bricelj Miha. Ne vem, zakaj se sedaj nisem javil? Nekaj me je stisnilo v grlu.

„Bricelj Mihaaa!“ Jezni komisar ni odnehal. Položil je papirje na mizo in zgrabil korobač. Z očmi je sikal kakor razdražen gad in nestrpno čakal. Fantje so postajali nemirni. Nekje iz kota je nekdo zavpil: „Je že šel!“

To je nekako pomirilo vsemogočnega komisarja. Na listu je nekaj

prečrtal. Zaripel v pijani obraz, je klical dalje.

„Dobro, da se nisi javil“ mi je šepnil brat poleg mene.

„Ne, nisem Bricelj Miha. Za te barabe sem nihče“.

Šele v mraku je komisar nehal s klicanjem. Medtem so partizani tam na drugem dvorišču vezali klicane, na tleh ležeče domobrance, po dva skupaj za roke in noge in jih tako pustili do večera, ko so prihrumeli tovornjaki, kamor so jih metali kakor klafterska polena, jih pokrivali s plahtami ob močnih stražah in z njimi odbrzeli v noč.

Bilo je danes, morda prav to uro, pred 52. leti. Vse je že tako daleč in vendar blizu. Posebno za nas starejše, ki smo šli skozi pekel partizanske krvave revolucije. Vsako leto, ko se povračata maj in junij, se vračajo težki prizori, kakor na filmskem traku, namočenem v solze in kri.

Ko so se v tistih letih 1941/42 pojavljale prve partizanske grupe po naših gozdovih in gorskih vaseh, ki so s stisnjeno pestjo vzklikale Stalinu in boljševiški revoluciji pri nas, obenem zasramovali papeža, duhovnike, veren narod in zavedne narodnjake, smo bili prepričani, da je vse le bežna avantura nekaterih postopačev in vaških barab, vodenih po mestnih avanturistih.

Toda bili so oboroženi, nasilni in nesramni. Vdirali so ponoči iz gozdov, ustrahovali vaščane, kradli živino, živež, ugrabljali moške in dekleta ter jih gnali na rdečo justico ter zabavo na svojih požrtijah - mitingih. Ti in take, se niso več vrnili.

Po drugi strani je bila Slovenija zasedena po tujcu in brez zaščite in brez lastne oblasti. Kar je še ostalo odgovornih doma, niso bili nepripravljeni za tak čas, zato nesposobni in neodločni. Kdo si je mogel predstavljati, da bodo te zločinske tolpe več kot pol stoletja slovenska oblast? Kdo je mogel misliti, da bomo vsi, ki smo se uprli temu nasilju, ki smo branili slovenske vasi in življenja, poslani v muke in smrt?

Bilo je lepo majsko, pomladno jutro tisto sredo 30. maja v Vetrinju. Rosa se je še kristalila na pohojeni travi, ko je polkovni trobač klical zbor za odhod.

Veselih obrazov smo se zbirali fantje - domobranci, civili z otroci.

„Huraa!“ so vzkliknili fantje, ko so se prvi angleški tovornjaki prikazali izza ovinka.

„Palmanova, novo orožje in pohod na zasluženo domovino!“

Vse taborišče je oživel. Stiski rok, pozdravi, poljubi in naročila.

Še in še bi se poslavljali, toda Angležem se je tako mudilo...

Nekdo je intoniral: „Dekle, dekle, delaj pušelj, za to rajšo žalostno...“

Pa ga je preglasila udarna: „Mi legionarji, mi domobranci...”

Ves polk je pel - v ponosu in zmagoslavnem pričakovanju - ali zato, da je uglasil rahlo sumnjo, kje se bodo angleški tovarnjaki ustavili?

Motorji so zahrumeli, zastave so zaplapolale in tisoč rok je mahalo v pozdrav in nasvidenje v Italiji. Potem so tovarnjaki pognali in drveli, kakor z ukradenim blagom.

Ko so čez Dravo zavili na levo, namesto na desno, je nekdo na glas povedal vstajajoči dvom v vseh: „Izdani smo!”

Nemirno smo vstajali s sedežev in trkali na kabino šoferja in spremljevalca. Zdelo se je, da so tovarnjaki podvojili hitrost in se po nekaj minutah ustavili ob velikem travniku, blizu železniške postaje - Pliberk.

Ko smo vsi izstopili iz tovarnjakov, so nam angleški stražarji vljudno kazali na travnik, med tem so hitro uvrščali civile in jih vodili proti postaji. Straže so pri nas pregledovale za orožjem in urami in na veliko začudenje so izza robov travnika vstali in se pomikali proti nam angleški vojaki z naperjenimi brzostrelkami in stiskali obroč.

Razočaranje je nam stisnilo grla in nas oblilo s svincem...

Vojni kurat Jaka Mavec je stopil na nizko vzpetino na travniku in pozval polk za poslednjo, vesoljno odvezo. Dva tisoč osemsto domobrancev II. polka je padlo na kolena kot na povelje. Kurat je bil kakor veliki duhovnik z visoko dvignjenim križanim Kristusom: „...posebno mi je žal, da sem razžalil Tebe, ki si moj najboljši Oče in vse ljubezni vreden...” je mrmral prodani polk. Najraje bi se pogreznili v cvetoči travnik, pa so nas Angleži priganjali z orožjem.

Na gori Peci pa je stal angel groze in nas zaznamoval za smrt.

Ko je v jutro drugega dne vlak po premikih in zaletih obstal na celjski postaji, je nas nahujskana množica sprejela s kriki, vpitjem po maščevanju, udarcih po vagonih. Ko so se odpirali zapahi, so se postavili v dvojne vrste ob izhodih in vsakega domobranca posebej sprejeli z udarci, vpitjem, zmerjanjem in pljunki.

Kurat polka, Tone Polda, ki je tiščal rano pod s krvjo zlepljenimi lasmi, mi je šepnil: „Odprl se je pekel”.

Resnično, ti partizani niso bili ljudje. Bili so divje zveri v človeški podobi. Ko bi vi videli, kaj so počenjali z nami, z oficirji in podoficirji, ki so se javili, z dekleti, materami in ženami!

Potem je sledil krvavi teater po mestu Celje in končno tista dolga, prašna cesta pod vročim soncem. Goste straže peš in na konjih se vso pot niso trudile z udarci, psovkami in zaničevanjem.

Ko smo pri potoku zavili na levo, se je iz tega žalostnega pohoda sužnjev

utrgala mlada mati s tesno prižetim dojenčkom in obupano zbežala na polje. Partizanski rafal je podrl oba - mlado seme za novo, lepšo slovensko pomlad.

Ljudje so pozneje govorili, da so na tisti njivi več pomladi vzcvetele rdeče rože.

Kdor je med potjo omahnil pod udarci, ni več vstal. Zbrcali so ga v obcestni jarek, ali pomendrali s konji. Bolj kot udarci in rane, je bolelo v duši. Vse je bilo kakor privid - izdaje. Pred očmi mi je stopil v smrt izdani Kristus: „Bolje bi bilo, da bi se ta človek - Juda - ne rodil“. Koliko takih je bilo ob naši izdaji!

Na zadnjem ovinku proti taboriščju smo srečali ženo - mater z dvema belooblečenima deklicama. Začudeno in s sočutjem so obstale - jeruzalemske, pobožne žene. Tedaj sem se spomnil, da je praznik sv. Rešnjega Telesa. Tudi mi smo šli v procesiji, naravnost na mučniški oltar - Teharje.

—
Še kratek dogodek, katerega sem nekoč že omenil, vendar je svojsten ob tem spominu:

Menda je bila nedelja; saj dni nismo že več šteli. Že v skupini C - določeni za pokol, smo se presedali po vročem gramozu ter čakali večerni hlad in tovornjakov za odvoz.

Tiho, kakor pobožna molitev je zavela melodija nekje iz srede dvorišča: „Gor čez izaro, gor čez gmajnico, kjer je dragi dom...“. Suhe, krvavo razpokane, žejne ustnice, so jo dojemale. Hitela je skozi goste straže, čez bodečo žico, preko borštov in polj do hiše domače: „Hiša očina, ljuba mamica, o da videl bi še enkrat oba...“

Stražar ob vhodu je šel z roko čez oči, sklonil glavo in se obrnil proč. Tudi on je imel mater...

Takrat, tisto pozno nedeljsko popoldne, ob pesmi slovesa in ob sočutju stražarja, je bilo tudi v Teharjah lepo...

Ko se je v naslednjih dneh trpljenje stopnjevalo in grozilo, da nas določeno skupino odkrijejo s pravim imenom, se je nas enajst odločilo, da z jurišem udarimo v noč.

Bog je hotel, da nas je nekaj doseglo svobodo. Tisoči so vzdržali najhujše in dosegli palmo mučeništva, kakor že pred tem sredi maja domobranski ranjenci, zajeti na Lescah in živi zmetani v Brezarjevo brezno pri Ljubljani.

Trdno sem prepričan, da nas naši mučenci spremljajo povsod, spremljajo naš narod doma s svojo priprošnjo Bogu. Ostanimo jim zvesti! Ostanimo zvesti idealom, za katere so se oni borili in umirali: BOG, NAROD, DOMOVINA!

Odločna beseda odločnega nadpastirja

Iz govora nadškofa Franca Rodeta, Brezje, 23. maja 1997

„...dokler bomo to svojo krščansko kulturo gojili, dokler jo bomo spoštovali, dokler jo bomo podajali naprej v naših šolah, dotlej bomo to, kar smo, se pravi slovenski, slovanski, evropski narod.

Zato, bratje in sestre, je danes in nocoj, ta večer, pomembno, da se zavemo, kaj hočemo kot narod. Danes nekateri pri nas mislijo, da bi bilo treba krščanstvo popolnoma poriniti ob rob in Cerkev izriniti iz javnega življenja. Cerkev naj bi bila in kristjani, verni, sploh naj bi bili popolnoma zasebna zadeva, v zasebnem življenju, javnost pa naj bi bila neverna, ateistična ali vsaj versko brezbrizna.

Bratje in sestre, mislim, da je to velika nevarnost, ne samo za človeka kot takega, ker človek, kot sem dejal, brez neke vizije prihodnosti in poti, ki jo ima pred seboj, po kateri mora hoditi, brez tega težko ostane kot človek, to je nevarno tudi za narod kot tak, za slovenski narod. In zato, dovolite mi, da spregovorim zelo konkretno, o nekem zelo konkretnem problemu: Kakor so se v prejšnjem režimu trudili, da bi naša šola izbrisala vsako sled krščanstva, kakor so zamenjavalji imena krajev, kakor so pretvarjali našo zgodovino, tako je treba priznati: tudi sedanja slovenska šola, šola naše slovenske države v bistvu ni drugačna.

V bistvu ponavlja iste zablode, v bistvu podaja mlademu rodu iste neumnosti, iste zmote, iste laži, in ne vzgaja mladega rodu v spoštovanju slovenskih izročil, ga ne vzgaja v spoštovanju tega, kar slovenski narod v resnici je, ampak ga hoče popeljati v neke ateistične vode, kjer se tudi kot človek ne bi mogel uresničiti. In zato, bratje in sestre, se slovenska Cerkev nikakor ne more strinjati z usmeritvijo, ki jo ima sedanja slovenska šola in bo storila vse, da ta šola spoštuje to, kar je slovenski narod, da ta šola odgovarja resnični istovetnosti slovenskega naroda, da ne potvarja naše zgodovine, da vnaša v šolo tiste vrednote, ki so temelj evropske in slovenske civilizacije. S tako šolo, kot je sedaj in kot jo nekateri ekskomunisti pojmujejo, se slovenska Cerkev niti danes, niti jutri, niti nikdar ne bo mogla strinjati in bo to jasno povedala.

Bratje in sestre, tukaj gre za našo istovetnost. Tukaj gre za naša narodna izročila. Tukaj gre za to, ali smo in bomo Slovenci ali nismo in ne bomo Slovenci. Tukaj gre za bistvo in za to se moramo boriti. Tudi, bratje in sestre, na tem kraju, tudi v Cerkvi!

BREZJE

upanje in simbol

Nürenberški zakoni - Slovenija 1941/46

O tragičnih dogodkih 1941/46 v RS pišejo veliko. Izguba blizu 100.000 ljudi je bila največja v naši preteklosti. Odgovorni za morije 1941/45 navajajo olajševalne okoliščine. Potencirajo obtožbe, ki letijo na opozicijo, posredno na umorjene. logika je v tem: čim bolj očrnim tabor žrtev, tem manjša je moja krivda, lažja bo vest. Med take poskuse moramo šteti tudi knjigi Silva Grgiča „Zločini okupatorskih sodelavcev“. V pomanjkanju zločinov, ki bi jih mogel naprtiti domobrancem, je za njihove zločine enostavno postavil partizane, ki so bili v borbah ujeti, ranjeni ali justificirani po partiji. Pisec v pomanjkanju virov, našteva 1.094 žrtev brez imen... Pretiravanja, izmišljotine, laži presegajo vse mere. Dva važna kraja, ki jih komunizrem navaja, sta Sv. Urh in Javorovica. Za Urh so se blamirali. Trupla, ki so kazala na mučenje, so bila dokazano povojne žrtve Ozne. O Javorovici vse do nekaj let nazaj komunizem ni očitil ničesar. Sedaj, v pomanjkanju drugega, lažno tožijo o pokolu ranjenih partizanov, o iznakažanju trupel. Priče o Javorovici, so potrdile, da so ranjence rešili v gozd, trupla padlih partizanov pa so bila civilizirano pokopana...

Znani član Ozne, vodja zasliševalcev zaprtih duhovnikov, Zdenko Roter v knjigi „Pozabljena preteklost“ Ljubljana 1991, takole piše: „Nürenberške sodbje so moralno legitimirale kot pozitivna dejanja in vedenja ljudi, ki so sodelovali na strani zaveznikov... To so bili partizani. Kot nemoralna so bila legitimirana dejanja tistih, ki so vključene v oborožene formacije sil osi. To so bili domobranci“.

Roter se je krepko zaletel. Glede partizanov, formalno zavezniki, je znano doma in tudi v tujini, da je „NOB“ bila v bistvu fikcija. Revolucija, državljanska vojna je neizpodbitno dejstvo. Revolucija je bila bolj krvava v Sloveniji kot v Rusiji, bilo je neprimerno slabše kot pred kratkim v Bosni in Hrvaškem podonavju. Mučenja, ponižanje ljudi je preseglo vse, kar je Evropa videla v zadnjih 500 letih! Nihče, še najmanj Nürenberg tega ni moralno legitimiral, nasprotno. Kako zgleda posebni „ugled“ in kakšno, po Roterju, moralno pozitivno legitimacijo so

partizani dosegli pri tujcih?

Na slovenskem ozemlju smo med vojno imeli sledeče formacije, ki so v okviru mednarodnih konvencij in prakse sodelovale z okupatorjem, tudi z orožjem. Šlo je za čuvanje reda, premoženja, življenj, šlo je za nujnost dolžne samoobrambe.

a) Formacije slovenskih orožnikov, 357 po številu, slovenska policija, predvsem v Ljubljani, 288 po številu in končno, Finančne straže po številu 252! Te sile, skupaj 897 oseb, so ostale na svojem mestu vse, po Italijanski zasedbi. Italijanska administracija je te ljudi zadržala. Bili so zapriseženi in oboroženi. Tem ljudem, iz te grupe je najbolj znan dr. V. Kante, ni nihče očital kolaboracijo. Podani izgovor je bil: „Ti so bili v redu, saj so večinoma sodelovali z OF...” K tem silam, v okviru dovoljene kolaboracije, lahko prištejemo 800 častnikov in podoficirjev bivše Jugoslovanske vojske, Slovencev, ki so se zatekli ob koncu vojne v Ljubljano. Okupator jih je registriral in večina je sprejemala mesečno podporo.

b) Štajerski, Gorenjski, Koroški WEHRMANN-i. To so bili lokalne, deloma slovenske sile na nemškem zasedenem ozemlju. Bilo jih je 6.000. Tudi proti tem ni bilo slišati kakega očitka, tudi niso bili soočeni z represalijami po vojni. Razlog je zopet očitno v tem, da komunistom in revoluciji niso bili nevarni...

c) MVAC -Milizia volontaria anticomunista ali Vaške straže in Slovenski domobranci. Ti dve enoti ustanovljeni primarno, da branijo gola življenja, uničenje in požig podeželja, so glavni cilj sovraštva, maščevanja, in masovnih likvidacij slovenskega holokausta. Temeljno je šlo partiji za politično nevarne nasprotnike. Partija je z njimi vse od začetka ravnala neusmiljeno in ostro. Ogromno so jih pobili še pred državljansko vojno. Turjak, jeseni 1943, je terjal čez 600 žrtev. Strašni konec je odredil Tito sam. Partija z OF, terenci, partizani in Knojevci so izvršili to navodilo brez potrebe, prisile v pretirano velikem številu, s strašno, nezaslišano krutostjo.

Nürenberška načela iz 1946, v statutu Nürenberškega zakona, in v njihovih sodbah specifično navajajo vsa dejanja, ki zaslužijo označbo

zločinske organizacije.

Formulacijo je določila Mednarodna pravna komisija Junij, Julij 1950:

Načelo 1. Vsaka oseba, ki stori dejanje, ki je zločin v okviru mednarodnega prava, je zato odgovorna in podvržena kazni.

Načelo 3/4 Poglavarji držav, odgovorni državni funkcionarji niso izvzeti te odgovornosti v okviru mednarodnega prava. Dejstvo, da je dejanje bilo izvršeno v izvedbi vladnega, višjega povelja ne odveže nikogar te odgovornosti.

Načelo 6 art. c Zločini proti človeštvu. Umor, fizična likvidacija, pregon in druga NEČLOVEŠKA DEJANJA, ki so izvršena zaradi **politike, narodnosti, rase in vere.**

Gornje Načelo 6, ki je povzetek 4 člena Nüremberskega statuta, nakaže podrobnosti ZLOČINSKE ORGANIZACIJE.

V Sloveniji je v obdobju 1941/46 Partija z OF, terenci, Ozno in partizani izvedla sledeča zločinska dejanja, ki so splošno znana, dokazana in nedvomno spadajo pod Nürembersko označbo zločinske organizacije.

Politika. Iz čisto političnega razloga, ne da bi bili krivi kakršnega koli zločina ali prekrška, so padle v Sloveniji vse žrtve enoletnega rdečega terorja od 22. junija 1941 naprej. Gre za visoko število do 1.500 oseb. Zgovorni primer je nasilna smrt bana dr. Marka Natlačena. Mogoče je najboljši dokaz o 100% nedolžnosti dr. M. Natlačena izjava Zdenke Kidrič, povzeta iz knjige B. Godeša str. 181 z dne 7. sept. 1942: „za Natlačena ne moremo najti otipljivega sodelovanja z Italijani...”

iz čisto političnih razlogov (ako izvezamemo Vaške stražarje in domobrance padli v borbah), so padli številni rojaki, civilisti.

Narodnost - politika. V to kategorijo spadajo poboji:

a) 346 zavezniških vojakov. To so v glavnem bili Angleži, ki so se zatekli iz Italijanskih taborišč sept. 1943. Del je bil rešen, del so partizani pobili. Med temi so bili ameriški in angleški letalci, ki so s padali pristali v Sloveniji in končno angleški vojaki deloma slovenskega porekla - vohuni angleške SOE, poslani v Slovenijo.

b) V to kategorijo moramo prišteti tudi umor nemških vojnih ujetnikov vse od maja 1945 naprej. Nemci cenijo število pobitih vojnih ujetnikov v SFRJ na 80.000, od teh je del padel v Sloveniji, kjer je bilo zbiranje teh aprila 1945.

c) Ugrabitev in umor 200 Korošcev, Avstrijcev.

č) Aretacije in likvidacija približno 1.500 ljudi na Tržaškem in Goriškem, večinoma Italijanov, ki so vsi končali brez procesa in sodbe v znanih FOIBAH - jamah.

Rasa. Sem štejemo Cigane, ki so domovali v Sloveniji. Partizani so jih množično, do 500 eliminirali. Poznani sta morišči v Iškem Vintgarju in Kanižarica v Beli Krajini. Pomorili so cele vasi z ženami, otroci in dojenčki.

Vera. Umori preko 1.000 cerkvenih funkcionarjev, od tega preko 100 duhovnikov. Očitek, da so duhovniki ovajali svoje farane Italijanom, je izmišljen. V tajnem arhivu Italijanskih zasedbenih oblasti sem prebiral prošnje duhovnikov, župnikov za izpust faranov iz taborišč. Niso obsegali vseh faranov, ker vseh pač Italijani ne bi spustili itd. Velja opomniti, da skozi vso slovensko zgodovino do partizanstva ni znana ena sama smrtna obsodba, uboj duhovnika in komaj, da so koga zaprli. Izjemoma so bili protestantski pastori, ki so morali v izgnanstvo. Duhovniki so bili v Sloveniji vseskozi najbolj spoštovan poklic, vse do usodnega dne 22. junija 1941!

Dodati moramo še satanski sadizem revolucije. Gre za mučenja, ponižanja, (nečloveska dejanja po Nürnbergu!) ki so spremljala vse likvidacije. Vsaj 70% žrtev je moralo skozi to golgoto. Najhujši primeri:

1) Izpostavitve na soncu vsaj 20 dojenčkov v Teharjih. Umirali so cel dan pred očmi svojih mater v baraki in domobrancev na dvoriščih.

2) Povojna klavnica v Logatcu. Žrtve so v mesariji žive visele na kavlih. Rezanje v živo in končni zabod.

3) Dosmrtno mučenje z ognjem, razžarjenim železom, zbadanjem z električno, polivanje z bencinom in zažig.

4) Prerez žive žrtve s cirkularko.

- 5) Razčetrjenje s konji, privez na rep konja, auta...(stotnik Rihard).
- 6) Izrez oči, jezika, čreves.
- 7) Križanje (pet primerov!)
- 8) Izrez otroka iz noseče matere, kateri so zašili mrtvega mačka.
- 9) Sramotilni, mučniški sprevodi v Škofji Loki, Teharjih, pred morišči v Rogu je višek.
- 10) Sramotilni sprevod v medvedji kletki gen. L. Rupnika, Hacina in domobranskega častnika... Rimljani so premagane vladarje, vojskovodje vodili v takem sprevodu, vendar brez zasramovanja.

K strašnem ponižanju nedolžnih pred okrutno smrtjo moramo šteti tudi jemanje dobrega imena z obrekovanjem po smrti.

Gornjim primerom v vseh podrobnostih, ki označujejo bistvo zločinske organizacije, se KPS z OF, partizanstvom, Knojem in Ozno ne morejo izogniti. Odgovorni so vsi, ki so pri zločinih v eni ali drugi vlogi sodelovali.

V primeri z nacizmom in stalinizmom, komunistična revolucija in njeni zavezniki pokrijejo vse zločinske označbe Nüremberških zakonov.

Iz objektivnosti je prav, da presodimo tudi Vaške straže in domobranstvo iz vidika Nüremberških zakonov.

Poznane so organizirane, zapovedane domobranske justifikacije. Opravičilo za te moremo iskati v pravici družbe, da se v izrednih razmerah, ko je smrtno ogrožena, brani in izvede tudi smrtne obsodbe.

Črna roka, gre na račun posameznih izven organizacije domobranstva. V glavnem so bili sorodniki VOS-ovih žrtev. Število likvidiranih, najbolj nevarnih elementov komunizma je relativno majhno.

Ako primerjamo oba tabora, vidimo v številu žrtev ogromno nesorazmerje. K temu dodajamo še dokaz, kdo je zakrivil dejanja, ki so sprožila našo največjo zgodovinsko tragedijo. To privede do ugotovitve, da je tragedijo sprožilo rdeče nasilje, začevši s pomembnim datumom 22. junija 1941 (Hitlerjev napad).

dr. Peter Urbanc

Kanada

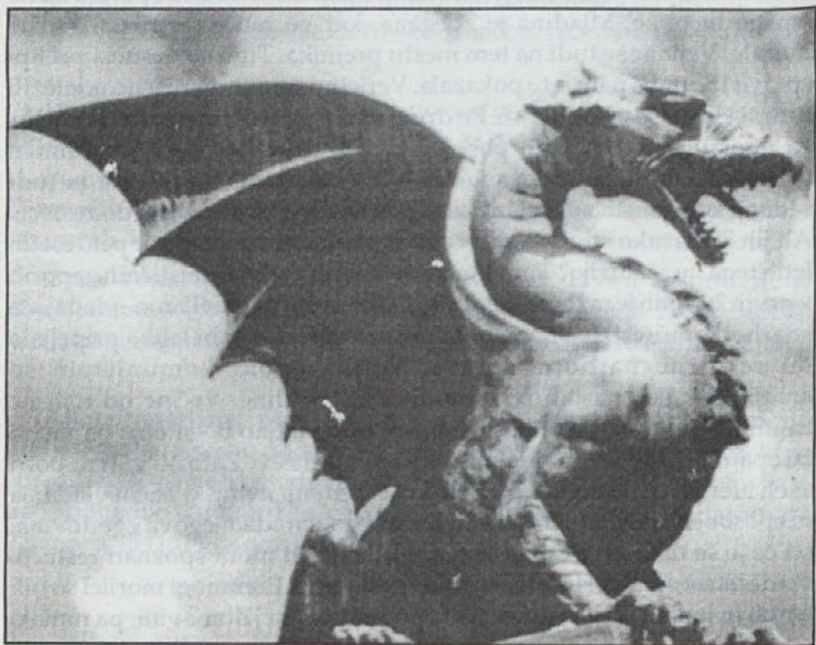
Kajn, kje je tvoj brat Abel? Kaj mislim?

Tako bi se lahko vprašali v teh dneh. Mesec junij je za naš majhen slovenski narod najstrašnejši mesec v naši dolgoletni zgodovini in hkrati naš veliki mesec osamosvojitve.

Tako smo se spomnili 51-letnice poboja cveta slovenskih fantov, mož in žena. Praznovali smo peto obletnico osamosvojitve, Hkrati bomo potegnili črto in analizirali, kaj smo se naučili iz naše krvave komunistične preteklosti in kaj nam je prinesel čas naše samostojnosti. Prva obletnica je za premnoge žalosten spomin in neupravičena želja po narodni spravi. Peddesetletno pranje možganov in lažni samospevi tako imenovanih osvoboditeljev so naredili svoje. Državni zbor v sedanji sestavi ni sposoben potegniti črte in se vsaj simbolično prikloniti množici pobitih po končani vojni. Privilegiranci komunističnega režima so še vedno privilegirani. Zgodovinski učbeniki še vedno opevajo lažne zmage in bitke. Mladina je zbegana, ker ne more razumeti dvojne morale. Vendar se tudi na tem mestu premika. Tudi slovesnost pri lipi sprave 15. junija nam je to pokazala. Verjetno smo se množično udeležili tudi svete maše v Rogu 23. 6. Po drugi strani pa parlamentarna komisija za ugotavljanje povojnih pobojev tava v temi. Dr. Pučnik si zaman prizadeva, da bi se zadeva končala in obelodanila. Nekdanji in tudi sedanji komunistični poslanci zavirajo vse, kar bi pripeljalo do resnice. Ali jih je res tako strah resnice? Ali si pomorjeni po več kot petdesetih letih tega ne zaslužijo? Tudi množica trpečih po komunističnih zaporih v prvih 20. letih je razočarana. Tako lahko samo ugotavljamo - vladajoča anarho-komunistična nomenklatura zavira vse, kar bi lahko pripeljalo do resnične narodne sprave. Velika opora komunistom so anarholiberalci, nastali iz komunistične mladine. Večine od njih ne zanima narodova preteklost - njim je pomembno bogatenje na račun izropanih delavcev in obubožanih upokojencev. Zato so glavni botri vseh afer, ki se ne bodo nikoli razkrile. Sedanji mafijski način vladanja ni sposoben spoznati, da je temelj vsakega naroda njegova zgodovina, pa če je še tako krvava kot je naša. Mladi rod mora spoznati resnico. Petdeset let smo poslušali zlagano zgodovino. Premnogi morilci so bili heroji in junaki. Tisoči mučencev, pobitih po vsej domovini, pa nimajo

pravice do dobrega imena in groba. Naša polpretekla zgodovina je tudi velik nauk za sedanjost. Kaj lahko doleti narod, če pridejo na oblast ljudje, vzgojeni v boljšeizmu. Komunizem nam je bil prinešen iz ZSSR in je bil tuj večini našega naroda. Peščica malopridnežev in lenuhov je že pred drugo svetovno vojno širila Stalinov nauk. Vojno so izrabili za svoj pohod na oblast. Izid je bil pošasten. Tisoči in tisoči pomorjenih, več deset tisoč izropanih in pokradenih, več deset tisoč tistih, ki so delali suženjsko delo po komunističnih zaporih in taboriščih. Tako moramo še po petdesetih letih popravljati komunistične zablode in zločine. Žal smo se premalo naučili iz naše krvave zgodovine. Tako smo tudi peto obletnico praznovali še vedno ne popolnoma svobodni. Vladajo nam še vedno nasledniki tistih, ki so povzročili najhujši zločin nad našim narodom. Ali res nismo sposobni in vredni, da bi nam vladali neobremenjeni ljudje? To si moramo izbrati sami!

Alojzij Dragoš, Ljubljana

Ad urbe condite (Začetek novega štetja)

„Razlika je med tem, kar je bilo, in tem, kar prihaja. V resnici danes morda še ni tako očitna, kakor je in mora biti očitna“.

Tako je govoril na 4. zasedanju kulturnega plenuma OF dr. J. Vidmar. Med drugim je dejal: „Prepričan sem, da nosi vsa naša literatura pečat nesvobodnega, trpečega naroda, ki nima moči, da bi se proti nasilju boril ... in se zato s stisnjenimi zobmi zapira vase, toži, golta svoj gnev in sanja o Kralju Matjažu...“. V nekem smislu je ta pravlica Primoža Trubarja zgodovina slovenske misli, prvo slovensko dejanje narodne obrambe. Sledil mu je Bohorič s prvo slovensko slovnico. Ta obramba je oživila patriotizem konec 18. stoletja v delih Marka Pahlina in Valentina Vodnika. Vodnik je s svojim delom že prešel kot politik s francosko Iliriko, orijentacijo. Doživel je poraz, kakor jo je doživila Napoleonova politika.

Slovenski narodni čut je dozorel s Prešernom, zavestno slovenskim narodnjakom.

Nekateri komunisti in tudi današnji „prenovitelji“ se hočejo polastiti Prešerna kot mentorja njihove revolucije. Zgrešena je njihova trditev, da je Prešernova ideja pol stoletja pozneje dobila v Majniški deklaraciji značaj zgodovinskega političnega programa v Zedinjeni Sloveniji, v velesrbski kraljevini, še manj bližajoči se Titovini.

Zgodovina potrjuje, da sta Prešeren in I. Cankar bila zavedna Slovenca, prežeta s humanizmom in zavračala t. i. jugoslovanstvo. V Prešernovih pesmih lahko beremo politično misel: „Ko vojak prost bo vsak, ne vrag, le sosed bo mejak“.

Tudi I. Cankarju je bilo slovenstvo ljubezen. Bil je somišljenik jugoslovanske skupnosti, bodočnost slovenskega naroda pa je videl v SLOVENSKI NARODNI SAMOBITNOSTI.

Vse človeške so Prešernove misli: „Žive naj vsi narodi...“.

Slovenski ždanovci radi navajajo Levstika kot začetnika nove dobe slovenskega naroda „kot žrtev zaostale slovenske politike“. Zgrešena je tudi ocena dr. Vidmarja o Cankarjevih Izbranih delih. Je površna in neresnična. I. Cankar je bil socialist, njegov socializem je bil demokratičen, zdrav, resničen!

Slovenski narod je preživel revolucijo. Je krvavel, dosegel v Svobodni slovenski republiki svobodo. Ta še ni popolna, narod hrepeni po njej vsak dan bolj. In bo to tudi dočakal.

Dr. L. Ehrlich, veliki slovenski mislec, je na zborovanju slovenske akademske mladine na Višarjah dejal: „Višarje so edini mejnik v Evropi, KI NE LOČI, TEMVEČ ZDRUŽUJE. Naj bo tak mejnik naše domovine Slovenije, KI MORA VEZATI JUG S SEVEROM IN VZHOD Z ZAHODOM... BOŽJA VOLJA JE, DA VSI DELAMO ZA SVOBODO...”

Svobodna RS in njena bodočnost je odvisna od enotnosti slovenskega naroda. Tega, tako želimo tudi slovenski domobranci. Ne smemo se vdajati misli, da pripadamo narodu, ki odмира. Slovenske družine morajo z rojstvi dati tej želji zagotovilo. Bog daj!

Skoberne Slavko

Iz programa KPS

Druga stopnja komunistične revolucije pri nas je bil načrt: Boljševizacija Slovencev ter priključitev slovenskega ozemlja k Sovjetski Rusiji.

Ena izmed prvih programatičnih pesmi partizanov, objavljena v partizanski pesmarici, ki jo je izdalo „Vrhovno poveljstvo slovenskih partizanskih čet julija 1942, pravi:

„Na klic Kominterna, združite se v čete —

v boj za svobodo, v boj za Sovjete.

Rdeče smo fronte bojevniki mi...

ker naše je geslo: Sovjeti sveta.”

Slovenska OF se je borila izključno za komunistične, to je sovjetske politične cilje ter se je imela za sovražnico vsake druge oblike družbe, kar vse je bilo zanj fašizem!

Njeno načelno stališče je izraženo v brošuri „Revolucionarni razvoj slovenskega narodno-osvobodilnega gibanja,” kjer tudi med drugim: „...osvoboditev, združitvev pa nikakor ne bi bila dosegljiva s kakršnimikoli povratkom predokupacijskega stanja, ali z vzpostavitvijo katerega drugega imperialističnega sistema... To se pravi revolucionarno zlomiti obstoječi sistem...”

Pero Popivoda, komandant partizanske „divizije”, je maja 1943 na predavanju v Iški grapi obljubljal: „Ko bomo vse države osvobodili (obstoječega sistema, op. ur.), bomo pognali še Anglijo.”

Nedokončana vojna brez premirja

Spet nas hočejo imeti v precepu. V kakšnem, bi lahko odgovoril vsak domec, ki se zanima za politični položaj v domovini. Prebral sem filozofsko razmotrivanje dr. Justina Stanovnika. Njegove besede so poučne za vsakogar s čisto vestjo.

Sem preprost slovenski domobranec, zvest načelom generala L. Rupnika - Bog, Narod, Domovina - zato me bolijo izjave odgovornega člana Slov. zaveze, ki jih je napisal sin velikega Slovenca, kulturnika in oboževalca prezidenta Rupnika, slovenskega domobranstva, v „Ameriški domovini“. Tako sodbo o slovenskem domobranstvu in velikem generalu obsojam in odločno odklanjam.

Komunizem je bil, kakor vemo, vedno dvignjen nad svojo neugledno totalitarno sorodstvo. Zakaj komunizma niso globlje študirali kot so fašizem in nacizem? Vaš sodelavec je v prejšnjem „Taboru“ jasno pribil, da so vsi trije sistemi otroci istega rojstva. Slovenski izobraženci, in to skoro večina, je v začetku komunistične revolucije postala ustvarjalka moderne svojstvene različnosti. Ta naj bi varala slovensko ljudstvo, da je „osvobodilni boj (OF)“, boj slovenskega naroda za svobodo.

V času revolucije smo pogosto slišali o sodelovanju OF z italijanskimi sopotniki nove revolucije in celo skupnega boja z nemškimi Globotschnikovimi edinicami v Trstu in Benečiji. Posledice nepomembnih napadov na osamljene nemške policiste so bile:

Nemci so represalije požgali vrsto vasi od Vipave do Soče. Kapucini so na Sv. Gori noč in dan molili, da bi se končala vojna in da bi kmalu propadla komunizem in fašizem. Danes se slovenski komunisti (prenovitelji) navdušujejo za „pluralizem“ vseh političnih strank. Kačo bo potreba udariti po glavi in ne po repu!

Skoro me je strah načeti vprašanje svobode slovenskega naroda in celo svobode naše samostojne slovenske države.

EZ, ZN, NATO, kdo od Slovencev ne bi želel. Ali res lahko verjamemo, da nas hočejo braniti v primeru svetovnega kaosa? Pred socialno svetovno revolucijo? Vemo, da veliki ne marajo ne danes ne jutri atomske vojne, ker bi izginili pod sencami kitajskega, japonskega ali morda tudi ruskega sonca. Ali od mraza severnoevropskih mrzlih atomov?

Komunisti so zmagali leta 1945., pobili tisoče Slovencev, pa še vedno nadaljujejo z vojno proti slovenkemu narodu in napovedujejo „demokratsko“ revolucijo, ne da bi podpisali premirje s slovenskim narodom.

Pristavski

Osvobodilna fronta protinarodno gibanje.

Zgodovinsko dejstvo je, da so le redki vidci istovetili OF s KP. V ozadju je komunistična trojka - Kidrič, Kardelj, Kocbek - ki je bila že v začetku upora imela v načrtu prepovedati vse stranke, ki so predstavljale t. i. osvobodilni boj. Nadzorovanje je trajalo do 8. septembra. Ko so se komunisti čutili dovolj močne, so začeli s poboji velike večine demokratično usmerjenih Slovencev, med njimi uglednih slovenskih politikov, ideologov in duhovnikov.

V uredništvu „Slov. doma“ smo razkrinkavali hudičevo gnezdo. Ofarski terenci so nas zasledovali in morali smo zaradi nevarnosti prespati več noči v uredništvu. Z Javornikom in Glavačem sem dnevno zamenjaval dežne plašče, da nas ne bi spoznali.

Mirko Javornik, Kessler Jože in Ruda Jurčec so do dna poznali t. i. krščanske socialiste. Ti so že v začetku OF pristopili k KPS. Zastopnik krščankih socialistov Tone Fajfar je na srečanju z vodilnimi komunisti na sestanku v Sušicah blizu Toplic prosil KP, da jih vpiše v stranko. Vsi, so po zapovedi E. Kocbeka morali priznati kot edino pravno gibanje v osvobodilnem boju. Danes po 50. letih lahko znova pribijemo, da med „osvobodilnem bojem“ in OF ni bilo nobene razlike. To, kar še danes komunistični ideologi ponavljajo in s KP istovetijo OF, je navadno potvarjanje zgodovine. Zgodovine je nemogoče varati.

„Prenovitelji“ še danes nesmiselno povdarjajo, da je „osvobodilno gibanje“ s KPS na čelu bilo temelj upora proti okupatorjem - Nemcem in Italijanom. Vsi, ki smo preživeli revolucijo in pokol slovenskih domobrancev in tisoče civilnih ljudi, vemo, da so komunisti narod varali vse od začetka revolucije. Pobile so vse, kar naj bi bilo nevarno za KP, zločinca Tita, in njegovih prisklednikov. Pokol so zapovedali Tito, Kardelj in Kidrič. Razumljivo je, da slovenski zdomci, ki smo si z emigracijo rešili življenje, ne moremo pripisovati te zločine slovenskim rojakom, ki so se rodili po končani vojni. „Prenovitelji“ pa bi se že morali zavedati, da je nesmiselno povelečevati mlade rodove, z zločini, ki so jih izvedli njihovi očetje.

Z lažmi in z stalnimi žalitvami slovenskih domobrancev in četnikov ne bodo prevarili resnične zgodovinarje. Čas beži in z njimi izginjajo tudi laži in obrekovanja. Rdeči veljaki! Že je čas, da prenehate varati slovensko

ljudstvo. Zdaj se vas ne boji več!

Narodni „heroj“ Daki se je večkrat v vinjenosti bahal, kako je lastnoročno in s pomočjo partijca Majcena pobijal Vaške stražarje in vse, ki pri zasliševanju niso poznali komunizma in načrt revolucije.

Komunistična propaganda še danes laže, da so v OF sodelovale vse slovenske stranke.

„Narodno osvobodilna vojska“ je bila in ostane tudi za zgodovino protislovensko zločinsko gibanje. Pred zgodovino bo odgovarjala za vsa zločinstva in tudi vso materialno škodo, ki jo je povzročila. Naravnost smešna je trditev sedanjih oblastnikov, da je premagala nemško vojsko na Slovenskem. Ta je sama brez bojov odšla.

A.S.

Značilna primerjava:

Vrhovno rimsko sodišče se je na zahtevo državnega tožilca odločilo za nov proces proti SS častnikoma Priebkeju in Haasu. Oba sta sodelovala pri streljanju 330 talcev. Priebke je po višjem povelju sestavil listo žrtev in prisostvoval zločinskemu streljanju.

Priebkov zagovornik iz Argentine, kjer je Priebke, kot argentinski državljani preživel desetletja v Bariloachah, je pritrdil, da je obtoženi sodeloval pri streljanju po izrecni zahtevi samega Hitlerja in da ga vojaška disciplina in pokorščina razvezuje kazni in je tudi časovno zastarela. Po odvetniku je bil zazločin odgovoren Hitler.

Slovenski komunisti so v letih 1945/46 pobili 12.000 slovenskih domobrancev in jih brez vsakega zasliševanja zmetali napol žive v brezna in kraške jame. Nekateri zločinci še žive in uživajo lepe pokojnine. Slovenski in tuji javnosti je znano, da so ta slovenski holokaust zapovedali Tito, Kardelj in Kidrič, kateri se še vedno šopirijo v bronastih spomenikih po Sloveniji. Vlada in Državni zbor RS še po 6 letih nista obsodila nobenega zločina ne zločinca.

Poteklo je že 55 let

(V spomin duh. svetnikoma K. Škulju in Mrkunu, sodelavcema prezidenta generala L. Rupnika)

Marca (v noči med 24. in 25.) je poteklo 55 let, ko je maloštevilna partizanska skupina vdrla v župnišče v Dolenji vasi pri Ribnici in ga izropala. Uničili so vse nabožne slike in prostor, kjer je visela slika Kristusa Kralja, so prebarvali s srpom in kladivom. Odpeljali so živino in vso opremo župnika K. Škulja in njegovega kaplana. Zažgali so župni arhiv, vdrli v cerkev, pokradli sveče, odnesli zlat kelih in vso opremo za božji grob in majniški oltar. Istočasno so oplenili štiri posestnike v Prigorici. Odpeljali so živež, živino in prašice, obleko, mast, moko in žito, trgovcu Riglerju v Dolenji vasi blaga za štiri vozove. V tem času v Dolenji vasi še ni obstajala Vaška straža. Ker OF ni uspela z ustmeno in pisano propagando pridobiti ljudi, da bi se ji priključili, je začela obtoževati ljudi izdajstva in sodelovanja z okupatorjem - tako v Ljubljani in na podeželju. VOS (slovenska čeka po ruskem vzorcu) je v Ljubljani prve mesece italijanske zasedbe ubila 50 vidnejših Slovencev, med njimi bana dr. Marka Natlačena, dr. L. Ehrlicha, industrialca A. Praprotnika in druge. Atentate so izvrševali preizkušeni zločinci pod vodstvom Kidričeve žene, znane po svoji krutosti. Obdolžili so jih sodelovanja z okupatorjem in to v času, ko so J. Vidmar, inž. Sernec, sodnik Jože Rus, prof. E. Kocbek, odvetnik J. Štante sprejemali od okupatorja mesečne plače, Štante celo redno podporo od škofijskega Caritasa. To vse do njihovega umika k partizanom.

OF je potrebovala izdajalce, ker se je hotela otresti vseh, ki bi mogli s svojim vplivom na ljudstvo ovirati komunistične revolucionarne načrte. Spomnimo se le bratomornega načrta KPS, ko je s peščico gorenjskih mobilizirancev pod vodstvom komunista Krmelja proglasila v Draškošah na Gorenjskem prvo t.i. svobodno ozemlje. Knjiga „Borec“ navaja, da so partizansko skupino napadli Nemci s 3500 možmi, žandarji in policijo. Nemci so zažgali vas, zajeli mobilizirance, jih odpeljali v begunsko klavnico, redki vodilni pa so se rešili na begu v planine.

Partija je v napadu v Dolenji vasi načrtovala iste cilje. Narod je bil prestrašen, posledice so bile, da so Italijani izvedli racije po Ribniški dolini in odpeljali na Rab stotine kmečkih ljudi.

Propaganda z belo gardo spada med najbolj zvite in podle laži OF. Slovence, ki niso marali komunizma, so proglasili za belogardiste. Če gledamo na razvoj komunističnega sodstva ali t.i. likvidacij, lahko

ugotovimo točen posnetek sovjetkega sodstva v revoluciji. Po statistiki, ki jo je pisalo vrhovno poveljstvo (Maček, Leskovšek, Novak, dr. Dermastja, Kidrič) je bilo ubitih spomladi leta 1942. tri tisoč civilnih ljudi.

Na vrsto je prišla tudi Ribniška dolina s ponosnimi posestniki, pošteno in narodno zavedno duhovščino in redkimi izobraženci.

V Dolenjo vas se je zatekel gorenski begunec Josip Debeljak, časnikar in pisatelj, rojen v Trsteniku pri Kranju. Ni mu bila mar politika, kot pisatelj se je posvečal pisanju in prebil lepe dni pri ugledni krščanski Riglerjevi družini. Tu sem ga srečal po obisku pri svetniku Škulju.

Kosopartizani ugrabili trgovca Franceta Riglerja, družini so zagotavljali, da se bo kmalu vrnil, so poštenjaka zadržali v gozdu, ga mučili in končno 5. junuarja ubili. Debeljak je zapustil Dolenjo vas in se preselil v Gorenjo vas pri Ribnici. Ribniški terenci so ga zasledili in ugrabili.

Dr. Dermastija (s partizanskim imenom Velikonja) je osebno mučil

Zasliševanje

Debeljak Josip, Trstenik pri Kranju, 19. 9. 1942.
Zadeva bivalovska! Gorenja vas št. 5, pisatelj: Lom.

Kakšen je vaš odnos do OF?

Samo od tebi se razume, da sem za
vašo stvar, ta se bori za slovinski narod.
Jsemel popravil pisanje, inel. Lita literaturo
vsem videl miti. sue metica.

Debeljak

Zasliševali: tov. Boris Nikič, tov. Intok, tov. Marko Belin.
Ni mogoče od njega dobiti nikakega jasnega odgovora, tem-
več vedno s pogojniki ču, ako itd., vse pa diši močno po
mihajlovičevstvu.

Justificiran 4.7.42.

Marko

ujetega pisatelja.

Priobčena fotokopija o njegovi smrti 4. julija 1942. nam odkriva podlost komunističnih komisarjev, ki so take sodbe izvrševali nad nedolžnimi ljudmi z edinim grehom, da se niso hoteli pridružiti zločinski OF.

Torej sem za OF, če se ta bori za slovenski narod, je dejal ugrabljeni pisatelj.

Ker pa so partizani vedeli, da se ne bore za slovenski narod, temveč za oblast in zmago partije je pisatelj J. Debeljak moral umreti.

Odtis izvirnika, smrtno obsodbo in njeno izvršitev, je prišel v domobranske roke leto dni pred objavo v „Črnih bukvah“. Domobrancem se je po turjaški žaloigri pridružil prisilni mobiliziranec v partizane, priča komunističnega zločina nad pisateljem dr. Debeljakom. Smrtno obsodbo je po dr. Dermastijevi zahtevi podpisal komisar Marko Belin. Partizani so usmrtili pisatelja Debeljaka v gozdu pri Kompljah bizu Dobrepolja. Priča zličina je bil še takratni partizanski poveljnik Janez Marn, krščanski socialist in osebni oboževalec prof. E. Kocbeka, ter po begu iz ribniških zaporov poveljnik četniškega Dolenjskega odreda. **Osebn**o mi je **pripovedoval**, kako so partizani zasliševali J. Debeljaka in ga po mučenju ustrelili. Napol nagega so ga zakopali v plitvo gozdno zemljo.

Rdečim sodnikom so zadostovale le 4 vrstice - in smrt.

Pisatelja J. Debeljaka sem spoznal v krščanski Riglerjevi družini v Dolenji vasi na obisku pri svet. Škulju. Po časnikarski drznosti sem objavil - po vrnitvi iz Srbije imena nekaterih štajerskih izgnancev. Gestapo je hotela izvedeti za pisca in moral sem izkati zavetja. Našel sem ga najprej pri kaplanu Sitarju, pozneje pri Škrabcu in Kozinovi tetki v Gorenji vasi.

Debeljak se je posvečeval literaturi in se ni spuščal z mano v politične razgovore. Na ponovnem srečanju mi je zaupal, da se ne čuti več varnega pri Riglerjevih. Večkrat so se namreč pri trgovcu pojavili sumljivi ljudje in se zanimali zanj. Komunisti so kmalu po tem oropali Riglerjevo trgovino in odpeljali očeta Riglerja. Zagotavljali so domačim, da se kmalu vrne, vedno z istimi lažmi, da je zdrav in z njimi v gozdu. Nazaj ga ni bnilo več. Ubili so ga in znova oropali družino.

J. Debeljak se je v tem položaju odločil zapustiti Dolenjo vas. Odšel je v Ribnico in se zatekel v edino gostilno v Gorenji vasi. Partizani so imeli takrat zelo razširjeno vohunsko mrežo, nekateri še danes živijo in uživajo privilegije pri sedanji vladi; Ta družba ga je zagrabila in odpeljala. Očitali so mu Mihajlovičstvo, zato so ga ubili.

Ljudstvo v Ribniški dolini je bilo v teh mesecih priča tudi groznih zločinstev nad učiteljico Novakovo, Kozinovo družino in drugih žrtev. Še

so žive priče rdečega nasilja v zdomstvu.

„Tabor“, glasilo resnice, že desetletja odkriva komunistična zločinstva in obsoja zločince. Prav tako nudi „Tabor“ strani 71 in 72 „Črnih bukev“, da oživi krivdo KPS in njenih vodnikov v najhujši zgodovini slovenskega naroda.

Če gledamo na razvoj komunističnega sodstva, zapazimo v njem točen posnetek ruskega sodstva v času revolucije. Po statistiki, ki jo je pisalo „vrhovno poveljstvo NOV“, je bilo umorjenih nad 3.000 civilnih oseb samo pri zločinstvih spomladi in poleti 1942. Hkrati so pobijali tudi vse nezanesljive v „NOV“ sami. Za večino likvidacij v vojski sta bila odgovorna poveljnik in politični komisar edinice. Komisar je smel uničiti nezanesljivega vojaka na svojo pest. V tem času je bilo likvidiranih precej poveljnikov, komandantov, ki so bili tedaj še nepartijci.

Politični razlogi za likvidacijo so bili: govorenje o bivšem kralju Petru, o Mihajloviču, o Jugoslaviji, o Angležih, proti komunizmu, če se je kdo razgovarjal z ljudmi o čem drugem kakor o OF in komunizmu, če ni hotel peti internacionale itd.

(O postopkih likvidacij sem po Javornikovi želji napisal za „Črne bukke“ več strani, nekaj mi jih je tedaj črtala nemška cenzura. Zlasti kar je bilo v zvezi o sodelovanju partizanov z Italijani).

Tajno obsojenega so zvezanega postavili pred mobilizirance, mu prebrali obsodbo in ga nato ustrelili ali pobili s kopiti. Znani sodniki so bili: dr. Dermastja, Tone Špan (Nosé Anton), in Boris Nikič. V „Črnih bukvah“ sem navedel več primerov mučenj: Dva srbska partizanska oficirja so privezali na bukke, zakurili pod njima ogenj, ju izsiljevali za odgovore na različna očitanja - vse do grozne smrti. Obema so očitali, da sta Mihajlovičeva vohuna.

Takih primerov bi lahko našteali mnogo več iz Bele Krajine. Priče živijo.

Komunistična zločinstva so našla odmeve v dnevniku „Delo“. Posredovala je Kocbekove izjave „razsvetljena prenoviteljica“ ga. Puhar, osebna tovarišica Spomenke Hribarjeve.

(Predno preidem k Kocbekovim izjavam, navajam sprejem omenjenih propagandistinj Puharjeve in Spomenke na srečanju na Pristavi v Buenos Airesu. Navzoči smo bili prof. Bergant, lastnik slovenske radijo oddaje g. Čuk, g. L. Golob in jaz. Šolski otroci so jima pod vodstvom nadučiteljice gdč. Mije Markeževe pripravili lep sprejem in jima zapeli nekaj slovenskih pesmi ter izročili tudi dva šopka rdečih nageljev. V očeh obeh dam sem videl presenečenje in solze).

Omenjene Kocbekove izjave Puharjevi navajamo kot zaključek teh

vrstic:

E. Kocbek, član plenuma OF in minister za Slovenijo, je izjavil: „Ko sem vse to zvedel, se mi je partijski človek tako zastudil, da še nikoli tako“. Drugi primer: „Kakšna črna žalost, ko pomislim, s kakšnimi krščanskimi socialisti sem bil obdan v partizanih. Kar zona me stresa, ko nazaj gledam nemoralno negativnost, ki so jo vsi izražali“.

Pa še njegova o dveh tovariših iz plenuma: „...duhovnik Jakob Šolar in pisatelj Finžgar sta pokazala svojo grdo, resnično grdo notranjost“.

Narod naš dokazuje hrani... Prenovitelji, zavedajte se, da vam zgodovina ne zaupa zaradi zločinov vaših prednikov.

Slavko Skoberne

Ali je narodnost samo ginjenost?

Temu vprašanju se je posvetilo „Duhovno življenje“ (Leto 64 - štev. 3). Revija zasluži po razpravah in člankih priznanje, zlasti odlični sodelavec delegata, prelata Škerbca, g. Snaj.

Ni nam lahko dojeti napisano resnice, da v naši domovini Sloveniji kraljuje pomanjkanje patriotizma, domoljubja. Po stoletnem snu narodne svobode, da slovenske zastave, simbol slovenske državnosti, ne zaplapolajo niti na naš državni praznik na javnih poslopijih in niti v šolah, je **pomanjkanje domoljubja**. (Po razmišljanju pistolja Z. Simčiča o slovenskem Ciceronu)

D.Z. upravičeno vprašuje: „Odkod umik v univerzalizem? Je to posledica dolgoletnega posiljevanja jugoslovenstva? Zares? Ko drugi narodi začenjajo svoje svečanosti s slavospevi svojim domovinom, mi potvarjamo Prešernove pesmi s „... žive naj vsi narodi“.

Pisatelj Z. Simčič se vprašuje: „Ali smo Slovenci še edini „internacionalisti“, vsi drugi na -isti, nacionalisti?“.

Kako je to, da molimo za tuje mučence, pa pozablamo na stotine slovenskih mučencev? Kaj je za tem, da svoje državne simbole izkazujemo sramežljivo? Kako je mogoče, da so ob papeževem obisku v Italiji ob oltarjih plapolale italijanske zastave, V Avstriji avstrijske, pri nas pa **v Postojni ni bilo ene same slovenske zastave?** Je to res?

Cerkveni krogi so poskrbeli za vatikanske zastave, katoličani pa so svojo dolžnost zanemarili?

Slovenci, kje je Vaše domoljubje? Zdomci v Argentini smo na dan oklica Slovenske države korakali s čistim srcem po ulicah velikega Buenos Airesa. Bilo nas je na stotine! V vseh nastopajočih skupinah je plapolala slovenska zastava.

Odbor SDG, Buenos Aires.

Domobranci.
Rudnik pri Ljubljani

Nov veter

Novi nadškof dr. Rode je v nastopu na TV Sloveniji (7.aprila) nekaj dosedanjih „nedotakljivih“ ideoliških shem postavil na glavo in izrekel kopico ostrih in daljnosežnih trditev, ki si jih v taki obliki v zadnjih desetletjih ni upal nihče. Tako je mirno izenačil vse oblike totalitarizma, kar so nasledniki partijskih ideologov zmeraj skušali preprečiti z vsemi sredstvi, češ da naj bi bil komunizem nekaj drugega, kot sta bila nacizem in fašizem; domobrancem je mirno pripisal del pravic za domovinsko skrb, komunistom in partizanom pa je naprtel krivdo za povojno diktaturo in vzpostavitev nedemokratičnega sistema z usodnimi negativnimi posledicami.

Rode je nastopil brez vseh zadržkov, pač v skladu z dejstvom, da je novi čas in da je konec enopartijske diktature. Kratko malo je oznanil, da je tam (v Evropi), od koder prihaja pač tako, in iz predstavnikov stare nomenklature naredil nekakšne „majhne komunistične intrigante“, ki v državi še naprej ponarejajo razmere in s svojimi tranzicijskimi triki vlečejo ljudi za nos.

Danilo Slivnik v MAGu 16. aprila

Iz domovinskega in tujega tiska

Prezident Hrvaške republike do leta 2.002 znova dr. Tudjman. Hrvati in hrvaški državljani posvetu so v nedeljo 15. junija volili in izvolili za prezidenta do leta 2.002 dr. Tudjmana. Njegova stranka je zmagala z veliko večino in bo obvladala parlament. Drugo mesto je dosegla Demokratična socialistična stranka. Desničarji prevladujejo v Zagrebu. Dr. Tudjmana stranka je zmagala s 59% glasov. Radio je v nedeljski hrvaški oddaji navedel, da bo po svetu imelo priliko voliti 600 tisoč hrvaških državljanov. Veleposlaništvo v Buenos Airesu je sprejemalo volilce že ob 7. zjutraj. Prvi rezultati so bili razglašeni pozno zvečer, volilne komisije bodo proglasile končne rezultate šele prihodnje dni. Zagrebški poročevalec g. Petrič je naglasil na vse hrvaške državljane, da izvršijo svojo civilno dolžnost in manifestirajo hrvaško svobodno miselnost tudi po svetu, kjer živijo. Poslaništvo je nekajkrat ponovilo podrobnosti o uporabi legalnih listin za volitve.

Srbi v Vzhodni Slavoniji in v Sremu zahtevajo odložitev časa za umik iz pokrajin, ki jih še vedno administrativno upravljajo Srbi pod nadzorstvom severoameriških predstavnikov z generalom Kleinom na čelu. Dr. Tudjman je pred volitvami obiskal mučeniško hrvaško mesto Vukovar in poslal Varnostnemu svetu ZN pismo zahtevo za čimprejšnjo izvedbo Daytonovih sklepov. Srbi so prosili za premestitev datuma njihovega umika do 15. januarja 1998. Umik bo kočljiv, daj Bog, da ga bodo Srbi in Hrvati rešili na miren način!

Kardinala, mučenika, dr. Stepinca bodo po zagrebških poročilih pripeljali iz Rima v Zagreb in ga v katedrali položili v novi grob. Kdaj se bo slovenska vlada odločila pripeljati iz ZDA dr. G. Rožmana v Ljubljano? Dr. Tudjman je za prevoz dr. Stepinca odločil, da bo vse stroške krila Hrvaška država. Dr. Petrič je prepričan, da se bo žalnega slavlja udeležila nad polmilijona hrvaških katoličanov. Zares najlepša sprava in rehabilitacija med različnimi skupinami z različnimi svetovnimi nazeri! Žalnega slavlja se bodo bržkone udeležili tudi pravoslavci, saj je znano, da je bil kardinal dr. Stepinac kot mlad duhovnik prostovoljec na Solunski fronti.

„Naš tednik“ - vaš in naš. Novi predstavnik Slovencev po svetu g. Schiffrer je v DZ predlagal svojim tovarišem, da finančno podprejo izdajanje „Našega tednika“ v Celovcu. Hvale vredno!

Ne dvomimo, da ima uprava težave, vemo tudi, da je za to kriva ideološka razcepljenost koroških Slovencev. Vse manjše zdomske skupine že desetletja same vzdržujejo časopise in lepe revije. Ali ni to samo krivda neenotnosti koroških Slovencev ali vse bolj premajhna narodna zavest?

-ERNE

Slavja in jubileji v Argentini

Slovenska zdomska in izseljenska skupnost v Argentini je tudi letos kakor vsa leta proslavila junaške domobrance. Zedinjena Slovenija je pripravila v čast junakom krvi in žrtev v boju za svobodo slovenskega naroda slavje v Slovenski hiši. Podobne domobranske prireditve so bile v vseh Slovenskih domovih.

Praznik slovenske državnosti smo praznovali v soboto 28. junija.

Slavje se je začelo s sv. mašo, njej je sledila v dvorani slavnostna akademija in prijateljska večerja. Na akademiji je sodelovala pevska skupina Ars s prof. Selanovo na čelu. Pred recitacijami poezij slovenskih pesnikov je imel slavnostni govor urednik „Svobodne Slovenije“ Tone Mizerit. Posebnost slavja je bila podelitev priznanj zaslužnim rojakom F. Pernišku, dr. Arku in Hirscheggerju.

Radio „Slovenski kotiček“ (g. Vasle) je posvetil prazniku slovenske državnosti napoved prireditve v izseljenškem društvu Triglav in ob 70. letnici najmlajšega slovenskega domobranca, Franceta Himmelreicha, slavnostno sveto mašo v cerkvi Nuestro Señor de los Milagros v Moronu.

-Erne

Spominska proslava domobranskih junakov v Buenos Airesu

Zedinjena Slovenija, krovna organizacija slovenskih domov v Argentini, je 1. junija priredila v Slovenski hiši tradicionalno proslavo domobranskim junakom. Režiserji so odlično pripravili spored in z nastopi mladine dali slavju poseben pečat, pričevanje velike ljubezni in spoštovanja tisočerim žrtvam komunistične revolucije. S povdarkom spomina na pokojne junake - generala Rupnika, dr. Hacina, polkovnika Peterlina, majorja Križa in drugih so dali slavju močan odmev.

V Slovenski hiši se je zbrala številna množica rojakov. Po sv. maši prelata Škerbca so predsednik ZS Marjan Loboda, podpolkovnik Emil Cof in domobranska častnika lic. Ivan Korošec in Slavko Urbančič položili pred spomenik junakom, velik, lep venec. Zbrani so zapeli domobransko

himno in dali slavju izredno dostojanstvo.

V dvorani je bil odrski prikaz: Iz vaše krvi je šmarnica zrasla, morda celo hrast!

Pred tem, zgodovinski nagovor lic. Albina Magistra. Vsem prirediteljem in sodelavcem pohvala za dragocen nastop.

-Erne

Marjan Loboda, Emil Cof, Ivan Korošec in Slavko Urbančič
so položili venec

Zveza društev slovenskih proti komunističnih borcev - Tabor

American slovenian anti-communist war veterans association
Confederación de los anticomunistas Eslovenos unidos
Cleveland, Ohio - USA

March 12. 1997

Dear Count Nikolai Tolstoy!

We believe that you are aware that Ivan Palčič, trustee of the Georgina

Tolstoy Fund, died Oktober 16.1994. For this reason, there have been delays in communicating with you. We feel certain that Mr. Ivan Palčič sent you all funds that had been collected until the time of his death.

The new trustee is Stanko Vrhovec, who is also the secretary of Tabor ZDSPB; Milan Zajec is president of the Tolstoy Fund.

Recently, we have received additional donations from others in the U.S.

We thank you for your dedicated work which revealed to the world the true post-war atrocities of communism, thereby contributing to the fall of communism. We understand and appreciate how much you and your family have suffered.

Enclosed is a check \$ 1.200.- in appreciation for all your efforts. Thank you!

Best regards to you and your family.

secretary Stanko Vrhovec

president Milan Zajec

Zahvalno pismo ge. Georgine Tolstoy

Stane Vrhovec, tajnik ZDSPB Tabor, je prejel od gospe Georgine Tolstoy zahvalno pismo. Sledi skrajšan prevod.

21. marca 1997

Dragi g. Vrhovec,

Pravkar smo prejeli ček za \$ 1200. Skrajno smo hvaležni za ta dar, ki nas je prijetno presenetil, ker nismo pričakovali nadaljnjih darov. Resnično smo ginjeni, da nas ljudje še vedno blagohotno podpirajo. Zelo smo Vam hvaležni in Vas prosimo, da sporočite našo toplo zahvalo vsem darovalcem.

Vaše ljubeznive besede o delu mojega soproga so srčno ganljive. Naročil mi je, naj Vam dam na znanje, da on zelo ceni Vašo zvesto podporo.

Kakor vidite, smo še vedno v svojem lastnem domu. Nikolaj je prišel do konca pravne poti v tej deželi. Upravnik stečajnega imetja ima polnomočje, da izvede odredbo, toda do zadnjega julija nam je samo poslal nebogljeno pismo, v katerem nas prosi, naj poravnamo, in sicer večjo vsoto, kot so prvotno zahtevali. Seveda Nikolaj zanika plačati karkoli. Tako jim je pisal in povedal, pa se bojijo kaj napraviti, ker je javno

mnenje na naši strani v tej deželi. Če bi nas dali ven, bi nastalo javno ogorčenje. Pred letom dni je tukajšnji nedeljski časopis najširše prodaje objavil na celi strani izvrsten članek, ki je poudaril krivice prvotnih predaj (beguncev, op. prevajalca) in kar se je nam zgodilo po razpravi - da so Nikolaju odklonili priziv itd., itd. Članek je več ali manj izrazil, da je imel Nikolaj prav, pa je prejel trdo pravico. Članek je toliko informiral javnost, da sedaj ne bi moglo sodišče z nami trdo postopati.

Tako nadaljujemo življenje tukaj precej miroljubno in nemoteno. Nikoli ne vemo, kaj se bo zgodilo, vendar upamo in molimo, da bi se sedanje stanje nadaljevalo in bo Nikolaj lepega dne opisal vso zgodbo.

Še enkrat prav iskrena hvala za Vašo ponovno podporo, ki nam tako zelo pomaga.

Z najboljšimi željami od mene in vse družine.

Georgina Tolstoy

Prejeli smo

Priznanje dr. Stanku Kocipru

„Praviš, da nabiraš dr. Kociprovo knjigo... Tudi jaz sem jo prebral. Kakšna dragocenost za resnično zgodovino Slovenije! Bog zares skrbi, da pride resnica na dan! Obvaroval ga je pred vsemi nevarnostmi, dal mu je dolgo življenje, razum in moč, da je razkrinkal vse podlosti bodisi z ene ali druge strani. Vsa čast mu!

Prosim Te, izroči mu moje iskrene čestitke za njegovo 80 letnico. Povej mu, da je daleč od njega 30. aprila nekdo mislil nanj in za njega izmolil očenaš.

Bergant Ivo

Kanada

(S. Skoberne je to pismo prebral na slavlju v Rožmanovem domu. Bergantove in drugih prijateljev čestitke so dr. S. Kocipra osrečile.)

VETRINJE

V soboto, 3. maja, je Nova slovenska zaveza (NSZ) iz Ljubljane organizirala potovanje po poteh domobranske tragedije. V Vetrinje je prispelo kar 6 avtobusov udeležencev (okrog 300). Sveta maša je bila v cerkvi vetrinjskega samostana ob somaševanju 4 duhovnikov iz Slovenije.

Lep pozdrav

Ciril Turk

V parku pred Vetrinjskim samostanom. Razlaga g. Stane Štrbenk, kako je bilo na vetrinjskem polju meseca maja 1945.

Sporočilo uredništva:

Vse sodelavce vljudno naprošamo, da pošiljate vse dopise, članke in vso ostalo pošto na naslov:

Lic. Ivan Korošec

A. Lanz (24) 4391

1884 - Berazategui - Buenos Aires - Argentina

Pismo iz Ambrusa

Dragi soborci - dragi prijatelji!

Včasih sem naslavljal svoje pisanje na g. inž. Matičiča (moj nekdanji profesor na Grmski šoli v N.M.) to pot bom pa poslal na Uredništvo Tabora. Sporočam, da sem še med živimi, star 75 let in še kolikor toliko pri zdravju. Vašo oz. našo revijo Tabor z veseljem in zanimanjem preberem.

Tod okoli, kjer živim jaz, sem jaz edini še, ki sem se vključil v naš boj, se pravi od vaše straže in potem domobranstva do konca. So še štirje, to so mlajši letniki (28., 29.), ki so bili pri domobrancih, zaprti v Šentvidu ali pa v Teharjih, do nekako treh mesecev, pri amnestiji pa so bili izpuščeni. To je na našem koncu, v Suhi krajini. Po dobrepoljski dolini je teh mož nekaj več, so pa vsi mlajši letniki. Z menoj pa je bilo povsem drugače. Iz Vetrinja do Šentvida, tu odbran nad 18 letnimi, zvečer na kamione in v Rog. Med potjo tja sem se odvezal in pri sestopanju dol na tla odskočil in planil v grmovje in pobegnil. Doma se skrival do amnestije. Ob razglasitve te - po naivnosti - se prijavil. Me obsodili na smrt, potem po 6 mesecih na 20 let, odsedel 9 in pol let. Zadeve okoli Roga - razumljivo - nisem nikdar „razglašal“. Pod Krenom ni pravo grobišče. Tisto, kamor sem bil namenjen jaz, je precej pred Krenom, bližje Željnam. Ker, ko sem bežal, sem se kmalu znašel na planem.

Naj bo toliko!

Želim Vam vsem zdravo in zadovoljno leto 1997.

Skubic Milan,

Ambrus

60 let srečnega zakona sta proslavila Milka in Peter Habjan

Praznovala sta svoj diamantni jubilej v navzočnosti vseh svojih desetih otrok, ter številnih vnukov in pravnukov. Pred šesdesetimi leti 27. aprila 1937 sta se podala pred oltar in tam prejela zakonsko posvečenje.

Farno cerkev sv. Elizabete v Veinflitu smo napolnili poleg bližnjih in daljnih sorodnikov, tudi povabljeni prijatelji in znanci. Sveto mašo je daroval rev. France Slobodnik, župnik slovenske fare iz Hamiltona. Za nameček so pri daritveni maši peli slovenski fantje iz Hamiltona. Po mašni slovesnosti so nas vse Habjanovi povabili v slovensko dvorano Lipe Parka.

Z našimi čestitkami smo jima izrekli tudi naša voščila za dobro zdravje, da bosta še naprej vsako leto praznovala prihodnje jubileje v krogu vseh, ki ju ljubijo, spoštujejo in upoštevajo.

Naš slavljeneц Peter, Slovenski Domobranec, se gotovo večkrat Bogu zahvaljuje za tisto dobroto, da se je izmuznil vrnitvi v Titovino, kakor je to doletelo tisoče, med katerima sta bila tudi dva Petrova brata.

Še na mnoga leta Peter in Milka Vama kličemo vsi Taborjani od blizu in daleč in tako nas Bog usliši!

F. Kozina

Peter in Milka
Habjan

Ivan Jakoš

Kdo ne pozana našega **Ivana Jakoša**, ki bo letos julija obhajal 80-letnico svojega bogatega življenja. Kot zavednemu Taborjanu mu kličemo še na mnoga leta! Pa ne samo mi v Milwaukee, enako mu želijo mnogi njegovi prijatelji in vsi znanci v Clevelandu, ki ga poznajo še iz taborišča v Spittalu. Pa to še ni vse - **Ivan in njegova zvesta žena Vida** bosta v krogu svoje družine in prijateljev obhajala tudi 50-letnico svetega zakona, ki sta ga pred 50 leti sklenila tam daleč v Spittalskem taborišču.

Druga slavljenska, ki bosta tudi to jesen obhajala 50-letnico skupnega življenja sta **Franjo in Minka Mejač**. Franjo je že vsa ta leta predsednik Milwauskega Tabora in neumoren delavec za našo stvar. Z Minko, ki mu je vedno stala ob strani, da je kuhala in stregla ob številnih Taborovih občnih zbiorih in prireditvah sta si zaslužila od nas en velik Bog lonaj!

Pa ne le za Tabor - Franjo in Minka sta prava garača tudi za naš lepi Park Triglav. Minka sedaj oskrbuje Domobranski grob, ki nas vedno spominja na naše pokojne domobrance.

Obema paroma želimo vsi Taborjani in vsi Triglavčani vse dobro - zdravja in še mnogo lepih in veselih dni z njihovimi družinami in z nami.

Na mnoga leta!

Bog, narod in domovina!

Mara

Ob 90. letnici Lojzke Čeč

21. junija je proslavila 90. letnico gospa Lojzka Čeč, solastnica slovenske tiskarne „Vilko“. Svoj god in obletnico je preživela v krogu Čečeve družine v lepi hiši v Villa Udaondo pri Castelarju, prov. Buenos Aires. Sin Janez in žena Katica sta ji na lepem vrtu pripravila v družbi hčerk Lučke in Milene, gospe Lahove s hčerkami in vnukom Matjažom z ženo Marijo roj. Zurb, kosilo z dobrotami, ki so dale družbi veselo obiležje. Sin Marko z ženo Lučko roj. Servin je prišel pozdraviti jubilentko, hčerka Alenka pa je presenetila mamo z lepim šopkom, naročenim iz Nemčije. Vrtnice so Lojzko še posebno razveselile. Jubilantki v imenu Tabora kličemo: „Bog Vas ohrani zdravo in v božjem blagoslovu še mnogo let!“

Zrimšek Franc - 70-letnik

Rodil se je 28. novembra 1927 v vasi Rudnik blizu Ljubljane. Ni imel niti 16 let, ko se je pridružil Vaškim stražam na Rudniku, bil je mitraljezec in bil tudi na Turjaku. Od tam se je njegova četa premaknila na Zapotok. Po padcu Grčaric in Turjaka pa so se umaknili proti Ljubljani, kjer so jih v Črni vasi Nemci prepeljali v Št. Jakobsko meščansko šolo. Tam je bilo tudi zbirališče. Med oficirji so bili Boh, Grum ter koncem septembra 1943 ustanovili postojanko Rudnik, kmalu za tem pa še dve postojanki: Škofljica in Lisičje, kjer je bil komandant stotnik Meničanin. Zadnje mesece je bil na Pijavi Gorici, kjer je bil stotnik Šperhakele in se z njegovo četo

kot zadnji pomikal čez dolenski most, katerega so Nemci ob umiku minirali. Z dvema kolegoma Jemec Stankotom in Mehle Francetom so se v Vetrinju eno noč pred usodnim odhodom v Titovino preoblekli ter odšli v civilno taborišče in si tako rešili življenje. Danes živi z ženo kot invalidski upokojenec v majhnem mestu Arnprior blizu Ottawe. Ima dve hčerki. Vsi mu želimo še mnogo let zdravja in sreče ob njegovem jubileju!

B. Potočnik

Kralj Matjaž, odrešenik? Izpogovori!

Kaj bo z nami, o kralj Matjaž, če se ne zdramiš nikoli več? Osiretelo bi naše srce, pusto bi bilo, kakor polje brez dežja in sonca. Ti si naša hrana, tolažba in upanje naše. Pomisli kralj Matjaž, kaj bi bilo, če bi Bog umrl! Tako zaupamo nate in se tolažimo v teh bridkih časih ob misli nate. Ne vidimo te, ne vemo, ne od kod prideš in kdaj. Saj ni treba, da bi vedeli, saj ni treba, da bi te videli. Dobro nam je, da si. Ne zavrzi naše vere. Kralj Matjaž, kralj Matjaž, saj si že dolgo spal, že tisoč let. Kaj če bi malo pogledal, kako sonce sije? Izpogovori, kralj Matjaž, Odrešenik!

(Ivan Cankar, Izbrana dela.)

+Zapustil nas je urednik tednika Slovenske države Ludvik Jamnik

Ludvik (Luka) Jamnik je bil rojen 1. septembra 1921 v Mirni peči na Dolenjskem v desetčlanski družini, ki je darovala slovenski Cerkvi duhovnika - profesorja verouka na gimnaziji. Osnovno šolo je obiskoval v domačem kraju, gimnazijo v Novem mestu, nato je šel v Ljubljano in se vpisal na juridično fakulteto. Tam je napravil tudi izpite prvega leta in se vpisal v drugo leto. Istočasno se je pridružil Marijini kongregaciji, (Akademski klub STRAŽA), katere duhovni vodja je bil dr. Lambert Ehrlich. Italijanska uprava je redno poslovanje univerze ukinila, tako je bil Ludvik prisiljen pretrgati svoje študije.

V času ideološke razdvojenosti se je pridružil protikomunistični strani. Bil je član originalnega domobranskega pevskega zbora in skupno s Tonetom Muhičem edini še živeči član tega zbora.

Maja 1945 je skupno s ostalimi prijatelji zapustil Ljubljano in se začasno namestil v Anrasu, v vzhodnih Tirolah. Od tam se je preselil v Italijo in se na Univerzi v Firencah vpisal na ekonomsko fakulteto. Po letu se je od tod preselil v taborišče v Bologno in tu nadaljeval študij iz ekonomije, vendar ga je ponovno prekinil z odhodom v Kanado. Tu je zelo vestno in vzgledno opravil dolžnost enoletne pogodbe na kmetih v južnem Ontariju. Pozneje se je preselil v Toronto, se poročil in v zakonu postal oče šestim otrokom. Za te je nadvse skrbno in ljubeznivo sam skrbel, po rani smrti svoje žene Jožice, tudi doma iz Dolenjske.

Ostalo življenje mu je bila večna skrb za družino, kateri je bil oče in mati. Ko so otroci nekoliko odrasli in so mu bili v pomoč pri družini, se je poleg trdega dela udeleževal v slovenskih kulturnih organizacijah, SPD, društvu TABOR, v pevskih zborih in dramskem društvu.

Vsa leta je sodeloval pri časopisu „Slovenska Država“, zadnjih 10 let pa nosil kot urednik na svojih ramenih levji delež tega bremena. Rad je zapel mirnopoško „Državno himno“: „En starček je živel tam v vinskih goricah, so d'al, da je b'lo na Dolenjskem“.

V zadnjih letih se je poleg dela pri SD posvetil ponovnemu večkrat prekinjenemu študiju in diplomiral na York univerzi, bolj „sebi v uteho“ kot potrebo, tako je dejal.

Luka je bil zelo popularna osebnost med Slovenci. Bil je dobrega srca. Vse življenje je delal zastoj za idejo Samostojne SLOVENSKE DRŽAVE. Še na smrtni postelji ga je skrbela usoda časopisa.

Umrl je 26. maja, ob 55. obletnici mučeniške smrti prof. dr. Lamberta Ehrlicha. Pokopali smo ga 29. maja na Mount Hope pri pokojni ženi Jožici.

Pogrebne obrede je v cerkvi Marije Pomagaj na Manning Ave. je opravil č.g. Pavle Novak, ob asistenci župnika č.g. Bastiča in č.g. Časla CM.

Pel mu je združeni pevski zbor. Solo „Psalm 102“ pri pogrebni maši pa mu je zapel g. Blaž Potočnik.

Ob grobu se je v imenu vseh od njega poslovil njegov prijatelj, sodelavec in kolega Avguštin Kuk, pevcu so mu pa zapeli „Vigred se povrne“.

Naj počiva v miru pri Bogu!

Dr. Kuka

+ Janez Pičman

Rojen je bil 28. junija 1901 v Tatincu, župnija Predoslje pri Kranju. Po domače se je reklo pri Andrejcu, pod tem imenom so ga poznali v bližnjih vaseh. Po očetu je prevzel kmetijo, ker je bil najstrejši sin. Baval se je tudi s prevozništvom lesa.

Dobro je gospodaril vse do nemške zasedbe in komunistične revolucije, ki je slovenskemu narodu prinesla toliko gorja. Ker so mu partizani stregli po življenju, se je umaknil leta 1943 na Koroško. Ko je bilo ustanovljeno Domobranstvo, se je takoj pridružil in bil na postojanki Bobovek blizu rojstne vasi.

V mesecu maju 1945 se je umaknil z Domobranci na Koroško in po srečnem naključju ostal na Koroškem. Bil je v taboriščih Št. Vid nad Glino, Kellerbergu in nazadnje v Spittalu pri Dravi.

Bil je zelo korajžne narave, čeprav je imel že čez 40 let, se je čestokrat preko gora ilegalno vrnil v Slovenijo. Prenašal je pošto rojakom in je bil na eni taki poti ranjen od obmejne patrole.

Leta 1949 je prišel v Združene Države v Girard, Ohio. Ker v tem kraju ni dobil primerne zaposlitve, se je preselil v mesto Cleveland. Tu je dobil zaposlitev pri Cleveland Twist Drill Co. in je delal do upokojitve leta 1966.

Bil je zaveden Domobranec in član clevelandskega društva Tabor. Vedno je moralno in gmotno podpiral to organizacijo.

Umrl je 11. aprila 1997 v Starostnem domu, kjer se je nekaj časa nahajal. V pogrebem zavodu ob krsti je bil postavljen domobranski prapor in venec, Clevelandski odbor se je poslovil z molitvijo in ga pospremil na pokopališče All Soul Cemetery.

Počivaj v miru dragi Janez! Naše sožalje sorodnikom.

Tabor DSPB - Cleveland

+Ivan Smole

Saj smo vedeli, da je šibkega zdravja po vsem kar je prestal, vendar nas je novica o njegovi smrti 8. maja zelo presenetila.

Ivan se je rodil 31. januarja 1918 v Dravljah - Ljubljana. Po meščanski šoli se je odločil za avtomobilsko mehaniko. Bil je vesten delavec. Okupacijska leta pa tudi njemu niso prizanesla s trpljenjem v internaciji. Po italijanski kapitulaciji se je srečno, vendar prizadet na zdravju, vrnil domov.

Ob divjanju komunistov v škodo narodu, je Ivan z bratom Slavcem odločno stopil v vrste domobrancev.

V maju 1945. se je vsa družina umaknila pred boljševiki na Koroško v Vetrinje. Z bratom sta bila določena za tretji transport v Teharje. Ker pa je bil del proge porušen, so partizani vodili predane domobrance nekaj kilometrov peš. V temni noči se je ponudila priložnost za pobeg, posebno še ob prisilno mobiliziranih stražarjih.

Ivan in Slavko sta se srečno vrnila k svoji družini, ki se je odločila pozneje za emigracijo v Argentino.

Ivan se je spet posvetil svojemu poklicu, katerega mojster je bil. Spoznal se je z lepo Zontovo Štefko, se poročil in v Lomas del Mirador sta si postavila prijeten dom. Rodili so se jima trije otroci: Ivan, Alenka in Angelika. Poleg redne službe se je Ivan posvetil tudi sadjarstvu. Doma si je uredil zavидljiv vrt z vsemogočim izbranim sadjem. Poleg tega se je vestno udeleževal in sodeloval v slovenskem domu v Ramos Mejia in bil zaveden član našega društva.

„Vztrajati moramo do konca!“ je bil odločen celo v bolezni, „da bomo vredni naših pomorjenih bratov“.

Za njim žalujejo: žena Štefka; sin Ivan; hčerki Alenka por. Bokalič in Angelika por. Selan z družinama; sestre Milica por. Hribar in Tončka por. Hribar; brat Slavko in vsi številni sorodniki, ki so blagega pokojnika upoštevali in spoštovali, ter vsi njegovi prijatelji in soborci, ki bomo pok. Ivana ohranili v trajnem spominu.

Tabor Argentina

+Agica Papež

23. junija je po enoletnem trpljenju po operaciji zapustila slovensko skupnost gospa Agica, žena pokojnega pisatelja in pesnika Papeža. Zadelo jo je srčna kap pri branju slovenskega tiska. Naj jo Bog blagoslovi pri združenju s svojim možem.

Prejeli smo novico, da sta pred nedavnim preminula g. prof. Franc Petančič in njegova soproga. Družini naše sožalje.

Dijak špitalske gimnazije

DAROVALI SO

Tiskovni sklad

Zupančič Polde, v spomin	
na France Grčar st.	\$10.-
Društvo Tabor Cleveland, namesto	
venca / Albin Longar	75.-
Grčar Franciška, v spomin na	
moža / Frank Grčar	\$20.-
Zajec Karl	30.-
Boh Jože in Zalka	\$30.-
Ga. Antonija Longar, v spomin	
možu / Albin Longar	\$100.-
Ga. Kolman Mara, ob 5. obletnici smrti	
moža / Kolman Ludvik	\$100.-
Oblak Tone ml. v spomin	
na Ata / Anton Oblak	\$20.-
Vaider Edvard	\$30.-
Bojc Karl	\$50.-
Omahen Polde	\$8.-
Štepec Slavc	\$30.-
Hren France	\$50.-
Žnidaršič Vera v spomin na moža /	
Jože Žnidaršič	\$90.-
Vavpotič Blaž	\$20.-
Maršič Dušan	\$30.-
Hočevan Ani, ob 9-obletnici	
smrti moža / Ivan Hočevan	\$50.-
Berlec Ivan	\$20.-
Pogačnik Branko	\$10.-
Levstik Vinko	\$40.-
Žukovec Nežka v spomin	
p. moža Hilarja	\$20.-
Strojin Anna v spomin moža	\$10.-
Berkopce Stane	\$5.-
Dejak Ignac	\$15.-
Ferkulj Edi	\$5.-
Genorio Karel	\$5.-
Kastelic Jože (38)	\$15.-
Zakrajšek Ivan	\$5.-
Kuk Avguštin	\$20.-
Mehle Franc	\$5.-
Petrič Fani	\$10.-
Stražar Julka	\$5.-
Štih Anton	\$10.-
Šuligoj Danica	\$5.-
Porovne Franc	\$5.-

Tomšič Franc	\$5.-
Meglič Ignac	\$22.-
Žnidaršič Janez	\$30.-
Dular Milan	\$5.-
Škerl Slavka v spomin moža	
Frenka	\$10.-
Staniša Franc	\$5.-
Klemenčič Stane	\$50.-
Kastelic Ludvik	\$10.-
Mlakar Marija	\$5.-
Gospodarič Albin (Trenton)	\$5.-
Rabzel Francka (Montreal)	\$12.-
Rebernak Mari (Montreal)	\$12.-
Rupnik Ivan (Montreal)	\$6.-
Horvat Franc (Montreal)	\$2.-
Petkovšek Vinko (Montreal)	\$22.-
Starič Lojze (Montreal)	\$22.-
Znidaršič Janez	\$30.-
rev. Povše Milan	\$10.-
rev. Gustin Jože	\$20.-
g. Guštin Ciril	\$20.-
Mikolič Milena	\$10.-

Socialni sklad:

Dr. Mejač Miha	\$50.-
Mejač Franjo	\$50.-
Coffelt Mary	\$50.-
Hainrihar John	\$50.-
Koritnik Dragica v spomin	
na moža Toneta Koritnik	\$50.-
Kolman Mari	\$20.-
Kadunc Marička	\$20.-
Hren France	\$20.-
Jože Dovjak	\$1000.-

Rožmanov dom:

Martin in Vera Globočnik	\$200.-
Hren France	\$50.-
Virant Frank	\$20.-
Kraljič Franc	\$75.-
Resnik Rudi	\$10.-
Kožar Janez, v spomin	
na Jožeta Pugelj	10.-
Buda Stane, v spomin	
24. domobranske čete	50.-
Šerko Dano	30.-

VSEBINA

Ne pozabite nas nikdar!	145
Ob materiskem dnevu - Tabor DSPB - S.V.	146
Svečka na grob - France Balantič	147
Neusahljiva ljubezen - Tabor DSPB - S.V.	149
Cleveland - Orlov vrh - Taborjan	151
Govor predsednika Zveze Tabor - Milana Zajca	153
Milwaukee - Spominski dan - Taborjan	154
Odprl se je pekel - Lic. Ivan Korošec	156
Odločna beseda odločnega nadpastirja - nadškof Rode	160
Nürenberški zakoni - dr. Peter Urbanc	162
Kajn, kje je tvoj brat Abel? - Alojz Dragoš	167
Ad urbe condite - Skoberne Slavko	169
Iz programa KPS	170
Nedokončana borba brez premirja - Pristavski	171
OF protinarodno gibanje - A.S.	172
Značilna primerjava	173
Poteklo je že 55 let - Skoberne Slavko	174
Ali je narodnost samo ginjenost - Odbor SDG B.A.	178
Nov veter - Danilo Slivnik (Mag 16.4)	179
Iz domovinskega in tujega tiska	180
Med nami	181
Odšli so	190
Darovali so	III

Naslovna slika

Vse je zasuto, vse izravnano. / Ni groba, ne imena pobitih, / le drobne lučke šepčejo mir / na kraju moritve, / kjer pod osamelim razpelom / globoko zasute / trohnijo kosti.

Hurlingham
Sucursal
Correo
Argentino
(Bs. As.)

TARIFA REDUCIDA
Concesión N° 1596

FRANQUEO PAGADO
Concesión N° 2619